

Trường Phi Bảo

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Tôi ngược nhìn những đóa phượng hồng chớm nở cả một góc sân trường mà lòng buồn man mác. Tà áo trắng ngày nào phất phơ theo chiều gió giờ không còn đong đưa nữa, khi cơn mưa tháng sáu đầu mùa hạ ào ạt kéo về thành phố, tôi mới hay mùa chia tay lại đến!

Những hạt mưa nhẹ nhàng lao xao rơi tí tách, gieo vào lòng tôi một nỗi nhớ băng quơ. Thế là nhóm chúng tôi đã xa nhau hơn bốn năm ròng. Thế là bao kỷ niệm, bao chuyện cũ chợt ủa về những ngày tháng chúng tôi còn bên nhau, với nhiều lần cúp cua trốn học, hay những buổi hò hẹn rong chơi, cái lớn nhất vẫn là nỗi lo âu thấp thỏm khi thầy cô gọi lên khảo bài.

Tôi luôn nhớ về Dương Thanh Du, cậu lớp trưởng cần mẫn, thường nhắc nhở tôi trong những lần không thuộc bài, chàng động viên, khích lệ, cái đáng quý là chàng chịu khó nhích chút thời gian giảng dạy tôi những phương trình toán học hay công thức hóa học mà tôi bí. Từ khoảng thời gian ngắn, tôi dần thay đổi hẳn, từ một nữ sinh cá biệt nay trở thành một nữ sinh ưu tú, sự tiến bộ bất ngờ làm thầy cô lẫn các bạn cùng lớp thầy đồng ngạc nhiên. Kể từ dạo ấy hai người chúng tôi càng khấn khít, gắn bó nhau hơn trong học tập, thấy thế hai đứa bạn tinh nghịch của tôi liền phao tin trêu ghẹo, chúng bảo tôi với chàng là đôi Tiên Đồng - Ngọc Nữ mà ông trời se kết, tôi rất bức nhưng không hề có ý kiến.

Hôm nay tôi về thăm lại trường xưa, mong tìm lại chút dư âm còn lắng đọng ở lứa tuổi học trò, còn vương vãi trên hàng ghế đá, bên gốc cây phượng, bên tàn cây xanh. Làm sao tôi có thể quên được năm tháng đó, làm sao tôi có thể không nhớ tới Du, nhớ ánh mắt, nhớ nụ cười dễ thương lộ ra chiếc răng khểnh làm duyên, nhớ con đường hai đứa vẫn thường đạp xe mỗi sáng, nhớ... Ôi, sao lúc đó tôi cảm thấy hồi hộp, băng khuâng khó tả!

Ở lứa tuổi mười tám của tôi ngày ấy rất mong manh, như nụ hoa hồng bắt

gặp tình yêu đành nở rộ, nên tôi khó đo lường được trạng thái tình cảm nơi mình. Tiếp nối theo sau, tôi nhận từ Du những cánh thư tình đầy lãng mạn, biết tôi chuộng hoa tím Du khéo léo đính kèm theo. Lời thư chân thật, chẳng bay bướm, chẳng rót mực, lời thư không quá cục mịch, đủ khiến người xúc động, dần dần có thể bị chinh phục trong mai nay.

Tôi bắt đầu ủy mị, mơ mộng xa xôi, và đa sầu đa cảm, ấp ủ trong tim bóng hình chàng tự bao giờ không biết. Tôi còn nhớ có hôm tôi để quên thư Du ở học bàn, không hiểu ma xuôi quỷ khiến đằng nào, bị nhỏ Phương khám phá, đưa cho Thanh Thủy rần mắt đọc to lên cho cả lớp biết, tình cảm chúng tôi được công khai như thế đấy. Sau câu chuyện đáng tiếc, chúng tôi học cách dè chừng, ít nói chuyện qua lại, thỉnh thoảng muốn viết thư hay nhắn nhủ điều gì, ánh mắt trở thành sự trao đổi mật thiết, ánh mắt biểu lộ tâm ý, ánh mắt là ngôn ngữ tuyệt diệu vô hình của tình yêu. Tình cảm vì thế mà không hề sức mẻ, hay lung lay. Tình bạn chuyển sang một giai đoạn mới, một chiều hướng mới...Từ trái tim đi đến trái tim.

Câu chuyện này diễn ra khoảng bốn năm về trước

Bắt đầu từ một buổi chiều tháng 10, hôm ấy trong lòng đầy nhả hứng, sau khi ôn hết một đồng từ vựng anh văn, để đầu óc có giây phút thư thái, tôi nghĩ ngay tới việc đi bát phố. Ráng chiều đỏ ửng trong tầm mắt, phố xá đông vui, người qua lại như mắc cửi, xe cộ ồn ào khiến chiều mát đi về trầm tĩnh, tôi lang thang qua mấy con lộ, ghé mấy quán hàng rong, hết ăn quà vặt lại ngắm thiên hạ dọc ngang đùa giỡn. Chẳng có gì thú vị cả, chỉ có tiếng bước chân ở đằng sau là làm tôi cười tủm tỉm. Vâng, tôi đã nhận ra tiếng bước chân ấy từ lâu, tiếng bước chân dai dẳng bám riết, khỏi nghĩ ngợi chi nhiều, tôi hiểu cái đuôi nham nhở phía sau tôi là của ai rồi.

Thản nhiên mãi kể ra cũng tội nghiệp người ta lắm, vờ không hay biết càng tàn nhẫn hơn...Bất ngờ tôi quay lại, sự tình cờ bao giờ cũng làm người ta ngỡ ngàng. Dương Thanh Du với chiếc xe đạp, Dương Thanh Du nhón miệng cười thật tươi, Dương Thanh Du trong trang phục thư sinh thật dễ gần gũi, tim tôi hơi dao động, không biết có phải do nụ cười lộ chiếc răng khểnh hay không mà sao tim cứ đập rộn rã mơ hồ

-Bảo Xuyên - Du gọi khế.

-Gì?

-Tối nay Xuyên có rãnh không?

Du hỏi, giọng chàng hơi hột. Tôi đáp, giọng rất chua:

-Có thì sao? không thì thế nào? tóm lại Du có thể nói rõ ràng hơn không?

-Du định rủ Xuyên và các bạn tối nay cùng đốt pháo hoa trên đồi

-Pháo hoa! Tôi chợt reo to - Xuyên thích lắm, có điều...- tôi ái ngại nói- để Xuyên về thông qua ý ba mẹ, mẹ cho phép mới được đi.

Thanh Du nhăn mặt, giậm cẳng:

-Xuyên lớn rồi, không tự quyết được à?

-Du đừng khó chịu - tôi vờ buồn- đi chơi khuya với gia đình Xuyên là điều cấm kỵ, huống chi...Xuyên là con gái con đũa...

Du dùng tay hất tóc ra sau, đôi mắt chàng đăm chiêu lạ:

-Thôi, có gì Xuyên nhớ phone cho Du nha - Du bậm môi, một hồi không dẫn được tiệc nuôi chàng nói lấy- Nếu mà Xuyên xin phép mẹ không được thì coi như...hủy bỏ!

-Sao kỳ cục dzậy? Tôi khó hiểu - không có Xuyên cả bọn đi cũng vui mà

-Không vui, không vui - Du xua tay liên tục, rồi mặt chùng ụp, ngỡ ngàng nói

- không có Xuyên, Du đi sẽ cảm thấy buồn.

Lời chàng quá dễ thương, bất giác đôi má tôi ửng hồng, tôi then thùng cúi mặt:

-Làm như Xuyên là nhân vật quan trọng không bằng!

-Quan trọng - Du ngờ nghệch phán - hình như đúng...đúng vậy!

Nghe Du bảo thế, lòng tôi vui như mở hội, tay ôm chặt vành môi cố ngăn nụ cười hé nở, được một lúc tôi lên tiếng:

-Thôi được rồi, y như kế hoạch, tối nay hẹn gặp tại chỗ cũ.

Chỉ đợi có thế, vẻ thất vọng trên mặt Du tan biến, thế thay là nụ cười tươi rói:

-Chắc chứ?

-Chắc! Tôi chủ động ngoéo lấy tay Du

Du nhắc khéo:

-Nhớ tới, đừng có như kỳ rồi bắt Du phải leo cây cả buổi đó

Nhắc tới kỳ rồi cái kỳ mà Du hẹn tôi đi cinê, chỉ có hai đứa, tôi ngại nên không đến, làm Du phải mất công đợi suốt cả xuất phim ngoài rạp, rồi đành ôm thất vọng mà tiêu nghỉu về nhà. Qua hôm sau tôi viết mẫu giấy nhỏ ném qua bàn Du xin lỗi, anh chàng chẳng trả lời, ném lại là khuôn mặt hài hước được vẽ ngộ nghĩnh trên giấy, biểu đạt cho sự không giận hờn, kể ra anh chàng đôi lúc cũng thật thú vị

Tôi mím môi:

-Quyết đúng giờ, lần này chắc một trăm phần trăm á!

-Ừ, thôi lên xe Du chở về!

Tôi lắc đầu từ chối:

-Xuyên thích đi bộ hơn, không phiền Du đâu.

-Có chi mà phiền hà, Xuyên ...

Tôi vẫn lắc đầu nguây nguẩy, tôi không muốn làm khổ Du, chỉ tại tôi sợ lỡ gặp người quen thì mắc cỡ chết, nên đành thôi. Du như cũng hiểu được nỗi e dè của tôi, chàng nhún vai :

-Tùy Xuyên vậy!

Chúng tôi vẫy tay tạm biệt, Du lém lỉnh còn kèm cả nụ hôn gió, nhìn theo chiếc xe đạp nhập vào dòng xe phía trước, tôi mới thần thờ bước đi.

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 2

Nhớ lại đêm hôm đó tôi thấy vui hết biết, nhưng cũng không thiếu những cuộc tranh chấp nhỏ nhoi xảy ra, và tôi dần dần cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc đặc biệt từ Du, không riêng đơn thuần là tình bạn, mà nó nằm trong một khía cạnh tình cảm khác.

Nhóm chúng tôi gồm ba cặp: Phương, Thanh Thủy, tôi, Du, Khoa, Hoàng Triều. Sáu chiếc xe đạp lon ton trên phố, chạy ra đại lộ lớn, rồi rẽ sang con lộ nhỏ ít có người lai vãng, chỉ độ chừng mười lăm phút chúng tôi đã có mặt trên ngọn đồi "Tím" (sở dĩ có tên là đồi Tím, vì ở đây có trồng nhiều loại hoa tím, từ hoa Đồng Tiền, Lan, Mười Giờ, còn có cả Sim...) buổi tối cảnh vật hoang vu, tiếng côn trùng rền rĩ trong lùm cây, ngọn cỏ, gió thổi mạnh từng cơn, khi nhẹ nhàng, lúc lay mạnh, đêm trầm tĩnh, cô tịch, sao chi chít le lói trên đầu, cảnh vật trữ tình, đậm đà thi hứng, thích hợp cho những cuộc ngắm trăng, tán dóc.

Gió như vũ bão, càng về đêm hơi sương phủ phất, cái lạnh thấm dần vào da thịt, chúng tôi nối tay siết thành vòng tìm hơi ấm, những chiếc áo khoác hợp thời trang mỏng mảnh, phong phanh không đủ làm mùa đông hạn hẹp băng giá, cứ mặc, chả có sao, tuổi trẻ đã giúp chúng tôi đẩy lùi rét mướt bằng những nụ cười tràn đầy sức sống, tràn đầy niềm tin yêu cuộc đời.

Được một lúc chúng tôi tìm chỗ trải tấm nỉ, tôi ung dung ngồi xuống, Du cũng ở cạnh, Du bất ngờ hỏi tôi:

-Thật khó hiểu mấy công chúa lớp mình sao cô nào cô nấy cũng chuộng màu tím? Như để chứng thực lời nói, chàng đưa tay chỉ về phía Nhã Phương - Cả Phương cũng diện áo màu tím cà, giày cũng màu tím nhạt, băng đô trên tóc cũng tím ngắt...

Du ngây ngô quá, khiến tôi phì cười, đáp qua loa:

-Xuyên chẳng rõ nữa, chắc mỗi người đều mang một sở thích, cả Xuyên, Xuyên cũng đâu ngoại lệ, nhưng có lẽ nó bắt đầu từ lúc Xuyên học cấp 2, Xuyên đã làm một việc chấn động mà chẳng ai ngờ

-Việc gì?

-Lén mẹ xem tiểu thuyết, trong truyện nhân vật nam yêu đắm đuối nhân vật nữ, anh chàng muốn tặng hoa cho nàng, mà chẳng biết nàng thích loài hoa

gì? anh vốn giàu có, lại là người cuồng nhiệt, nên đã vào mua hết tất cả hoa trong cửa tiệm, có hơn cả trăm loại, rồi bày đầy khắp nhà nàng, khổ nỗi cô gái là người dễ xúc động, trước tình cảm nhiệt thành của chàng, cô vội vã rút ngay một nhành hoa tím, ôm hôn chàng, cô bảo " Hoa này là hiện thân của em". Xuyên thích hoa màu tím bởi vì lẽ ấy!

Du thở phào, nãy giờ anh chàng đang hồi hộp lắng nghe, vì tưởng việc chán động tôi làm hẫng ghê gớm lắm, nghe xong nhẹ nhõm lắc đầu:

-Mấy cô ai cũng quý sự lãng mạng, theo Du như thế không tốt lắm đâu, cứ đơn giản mà nhìn nhận hoa tím mang ý nghĩa dở dang, ly biệt. Tím buồn, tím đại, tím cô đơn...

Tôi buồn, cho lời chàng vẫn chưa hợp lý nên bắt bỏ:

-Du sai rồi! hoa ly biệt phải dành cho hoa phượng chứ?

-Hoa phượng là hoa của tuổi học trò, còn hoa tím chỉ dành riêng cuộc tình! Không thềm bàn cãi thêm, dù sau với Du tôi cũng nên giữ vẻ nhu mì chút chút, nụ cười lơ đãng khiến tôi thêm dễ thương, đột nhiên mắt Du dán chặt vào tôi, làm tôi then phải cúi gằm đầu, đâu ngờ Du phán một câu vô tình khiến tôi la hoảng:

-Xuyên ơi, Du thấy có vật gì trên vai áo Xuyên.

-Hả! tôi ơ thờ đưa tay định phủi, nhưng cái vật ấy sao mềm mềm, trơn trơn, mà còn biết nhút nhích nữa chứ, thất thanh tôi hét: Sâu, sâu! Quên hết mọi thứ xung quanh tôi ôm chặt lấy Du, xiết chặt người chàng run rẩy.

Chàng sau khi phủi cái vật khủng khiếp, loì nhoi khỏi vai tôi quảng đi, cả bọn được thể cười to, tôi xấu hổ lẫn đỏ mặt, vội buông người Du ra, khẽ liếc Du tôi thấy anh chàng cũng ngượng ngùng mắc cỡ. Phương vừa cười, vừa nói:

-Hai anh chị ôm hôn xong chưa? nếu xong rồi thì lại đốt pháo hoa và nhập tiệc với cả nhóm đi, trễ rồi đây!

Thanh Thủy chạy đến, kê tai tôi bỏ nhỏ:

-Con sâu coi bộ se chỉ hồng cũng đâu thua gì nguyệt lão, bà tơ (hì hì)

-Nói tầm phào! tôi vờ đánh trống lãng, vỗ vai nàng - Thôi, đốt pháo hoa đi!

Những tia lửa phóa hoa đủ màu sắc được bắn lên không trung, tạo muôn ngàn ánh hào quang rực rỡ. Chúng tôi dàn thành hàng ngang, đan tay vào nhau, cầu nguyện mọi điều mình ao ước. Nhóm chúng tôi hăng tin tưởng nhau rằng, mỗi một vệt sáng của pháo bông là một lời ước, và hàng ngàn tia sáng càng được phát ra nhiều, lời mình ước càng thêm ứng nghiệm, xét ra chừng rất trẻ con, nhưng xem lại rõ là rất nho nhã.

Tôi cũng như mấy nhỏ thành khẩn khẩn nguyện. Tôi mong sau tình bạn chúng tôi mãi mãi khấn khít, mãi mãi gắn bó, mãi mãi đậm sâu, trên hết là dài lâu tới suốt đời. Khẽ đưa mắt sang Du, tôi thấy chàng cười tươi rói, sau lời cầu nguyện (có lẽ chàng cầu nguyện một điều gì thú vị hơn cả tôi nữa!)

Ngọn lửa được Triều và Khoa nhóm lên bằng mấy que củi khô lượm rải rác bên sườn đồi, ngọn lửa bập bùng, tí tách, cháy to, khói trắng trắng bay tỏa lên khoảng không vương vãi, tạo nên sự mờ mờ, ảo ảo, ánh sáng của lửa làm sắc tím cảnh vật cũng bị nhập nhòa, phía trước tối đen như mực, xa xa nhiều ánh sao chi chít, bầu trời bao la mà chúng tôi thì thật nhỏ bé. Mùi thịt, mùi khô mực sau khi nướng hương thơm lan tỏa, thêm rõ giải, tuổi học trò mà "hết ăn lại ngủ vô tư học hành", cả bọn nhìn nhau, không ai bảo ai, mọi người ăn một cách ngon lành, Thanh Thủy bỗng phá vỡ sự yên lặng:

-Ngon thiệt, phải chi ngày nào cũng như ngày này, được ăn và chỉ ăn thì sướng nhỉ!

Hoàng Triều bĩu môi, chàng vốn là vua châm chích thứ thiệt:

-Làm qua loa, ăn nhiệt tình, bả ăn riết mà phát tướng thấy ớn.

-Cái gì? Thanh Thủy tức anh ách, nàng ngừng việc ăn, lườm Triều, chẳng vừa gì nàng buông thông một câu - Đồ vô duyên, chỉ biết nói người ta, sao ông không xét lại mình.

Hoàng Triều lém lỉnh cười:

-Ai nói tôi không có "dziên", cô mới là không có đó, tôi ăn cho lấy lệ đâu việc gì phải xét lại mình.

-Ồ, chỉ là ăn cho lấy lệ bạn khiêm tốn quá! Thủy gật đầu rồi lại lắc đầu - nhưng chắc bạn chưa nghĩ thanh niên mà trắng trẻo quá, sẽ như thế nào ta - nàng cười giễu cợt - sẽ trở thành con gái mất thôi...!

Hoàng Triều bị Thủy làm cho quê xệ, chàng cứng họng im bất lời nói, chẳng biết nên cãi sao cho hợp tình thế. Vâng, đúng như lời Thủy, anh chàng có nước da trắng hồng, trắng còn hơn da phụ nữ, nên tụi bạn trong lớp đặt cho Triều biệt hiệu "khỉ trắng". Tôi ái ngại nhìn hai người, Thủy cao hứng được dịp trêu thêm:

-Đồ con gái chưa gì mà đỏ mặt.

Hoàng Triều nóng mũi, đỏ bừng mặt, chàng rời khỏi chỗ, hăm hăm bước đến trước mặt Thủy, dựng đứng nàng lên, như người bị kích động, chàng bấu chặt tay vào vai nàng, vừa lay, vừa hét:

-Cô không có quyền xúc phạm tôi như thế! Tôi không phải là trò đùa của cô, cô độc ác, cô hồ đồ...đáng ghét!

Thanh Thủy bị một phen xanh mặt, nàng không ngờ sự việc diễn biến tồi tệ, cả bọn tro mắt, tôi hoảng cả hồn vía cũng tro mắt nhìn theo, rồi Du như bừng tỉnh chàng chạy tới kéo Triều ra, trong khi Thủy bắt đầu rơi những giọt lệ, nàng đau, quả thật là rất đau, nàng meo máo ngồi sụp xuống ôm mặt khóc ngon lành.

Triều như có chút hối hận, chàng nhận thấy mình cũng hơi quá đáng, nhưng bản tính gàn bướng không cho phép chàng hạ mình xin lỗi, thái độ vờ dửng dưng, nhưng thực tâm cuống cuống, chàng thụt lùi ra sau, cả bọn chung

hứng trước hành động nhảy phóc lên xe đạp và vội vã phóng xuống đồi, mất hút sau màn đêm.

-Để tôi đuổi theo hần!

Thanh Khoa lên tiếng, Du tặc lưỡi:

-Bạn ấy có vẻ giận lắm!

Nhã Phương cắt lời Du, cong môi nàng bênh vực Thủy:

-Giận gì thì giận, cũng đâu nhất thiết mạnh tay mạnh chân như thế? hần là đàn ông mà không biết "thương hoa tiếc ngọc" có khác nào con gái đâu chứ!

-Thôi đi! Tôi kéo tay Phương lại gần sát mình hơn - mi còn đổ dầu vào lửa làm chi, chuyện xảy ra cũng đã xảy ra rồi, lo mà đi dỗ nhỏ Thủy, giữa đêm hôm, đồi hoang núi vắng nghe nó hét hà tao cảm thấy nhức đầu quá.

-Không cần ai phải dỗ tôi cả! Thủy tức tưởi nói - Hần điên thì để cho hần điên - rồi nàng mắng - đồ bạo lực, du côn, hần là đồ ma quỷ - quay qua tôi và Du, nàng khề khàng bảo - Xuyên, Du hai bạn tốt đẹp rồi thì đừng chú ý mũi vào chuyện người khác, tàn cuộc này đừng ai thu dọn hết, bây giờ tôi chỉ muốn về mà thôi.

-Ừ, về thì về! Nhã Phương a dua tán đồng - có ai kêu mi ở đây đâu mà la làng.

Thanh Khoa chàng trai ít nói nhất nhóm, thấy cảnh bạn bè mất hòa khí, chàng buồn rười rượi, nhưng cũng không nói, không rằng chỉ lẳng lặng dập tắt lửa, xếp tấm nỉ cho vào ba lô, tôi cũng tới phụ một tay dọn dẹp, sau đó mạnh xe ai mấy dất, Du ga lẳng dất xe tôi, chúng tôi đạp xe về, trong mỗi người là mỗi suy nghĩ riêng.

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 3

Sáng hôm sau,

Vừa đặt chân qua khỏi ngạch cửa lớp, tôi chạm ngay ánh mắt bồ câu, con đậu con bay của nhỏ Thanh Thủy. Nàng hôm nay tới lớp sớm hơn mọi khi, mà lại con siêng năng ngồi ôn bài nữa chứ, thật hiếm thấy. Thấy tôi, nàng cười tủm tỉm, ngoắc tôi lại gần, tôi chưa kịp phản ứng, nàng đã chạy ngay đến, kéo giật tôi ngồi xuống ghế, giọng nàng hí hửng:

- Đêm qua vui ác chiến, nếu không phải tên "khỉ trắng" sinh sự thì chắc còn vui nữa

Nàng nói tự nhiên như chưa từng có gì xảy ra, cả một cuộc tranh chấp như chưa từng diễn ra. Tôi ngỡ ngàng, chuyện tối qua tới giờ vẫn còn cảm giác buồn, tôi lạ lẫm ngó Thủy, rồi thành thật bảo:

- Ta nghĩ mi nên xin lỗi Triều, chạm tự ái của cu cậu quá nhiều rồi đó!
- Không bao giờ! Ta mới cần hấn phải xin lỗi đây nè, hai vai tao giờ rệu rã hấn đi -Thủy cố chấp nói, như còn tức nằng rửa thắm - thứ đàn ông bạo lực...chết bầm!
- Giờ hấn là đàn ông rồi sao? tôi trêu nằng - ai đòi người ta con trai nheo nhèo mà mi đánh đoạn chọc người ta giống con gái, ai nghe mà chẳng nổi sùng.

- Ai biết hấn lúc nào là anh? lúc nào là cô? tại hấn có tật rứt rịch, bắt ta xin lỗi hấn ư...?Thanh Thủy xiiiiiiiiii một hơi dài - còn khuya!

Tôi lắc đầu hết cách:

-Mi muốn sao thì tùy, chẳng hơi đâu hàn gắn giúp hai người.

-Tụi bây tranh chấp gì thế? mới sáng ra mà như cái hàng xén.

Nhã Phương ôm cặp lững thững bước vô, nhanh như sóc nằng đã ở cạnh chúng tôi, và sẵn sàng tham gia vào mọi cuộc thảo luận:

-Tụi bây đang bày trò gì thế? nói nghe xem!

-Hoàng Triều - chúng tôi đồng thanh.

-Sao? - Phương hiểu nhầm ý, nên trợn mắt nhìn tôi - Xuyên ơi, Du ổng mù biết ổng buồn chết, tao nghĩ mi nên nhường...

-Khóa cái miệng mày lại đi, con kia! - tôi chau mày - suy diễn gì lung tung ben - Tôi dính chính - tao chỉ khuyên nhỏ Thủy làm lành với Triều, chớ chẳng có gì khiến mày phải nghĩ bậy, nhiều chuyện mà chẳng đúng chỗ gì hết, chán ngắt.

Nhã Phương nghi ngờ hỏi lại:

-Chỉ có vậy?

Tôi gật đầu, riêng Thanh Thủy bĩu môi:

-Mi nghĩ hấn đắt giá lắm sao, hấn có đem cho ta, ta còn phải suy nghĩ lại có nên nhận hay không?

Lời nằng vừa dứt, đã chạm ngay ánh mắt Triều, nằng không biết Triều có nghe nằng chanh chua này giờ không, mà trông sắc mặt anh chàng giận đỏ bừng, phát khiếp.

Nhã Phương, tôi hồi hộp căng tròn mắt chờ đợi màn kịch sẽ khai trương buổi sớm, Hoàng Triều chẳng hành động gì cả, chàng quảy cặp đem dẹp, rồi lẳng lẳng rời lớp. Nhã Phương xì xào qua tai tôi, lời vừa đủ cho cả Thủy nghe:

-Hấn ngầu ghê! Giống đàn ông đích thực!

-Ừ, chắc bởi hấn có xài X_men, nên lột xác đó mày.

Tôi bông đùa, làm Nhã Phương bụm môi cười thút thít, xoay qua Thủy thì nằng đã biến mất như làn khói, đang ngờ ngác tôi bỗng nghe giọng nói của Khoa:

-Ai xài X_Men?

Theo sau là Thanh Du:

-Ai người đàn ông đích thực?

-Hoàng Triều chờ ai!

Phương nhún vai, Thanh Khoa ngờ nghệch sờ gáy, anh chàng chẳng hiểu rằng chúng tôi đang bông đùa nên ngờ nghệch tặc lưỡi:

-Hắn rõ ràng là đàn ông đích thực! hai cô bị sao dzậy?

-Tụi tôi đang bàn chuyện hắn với nhỏ Thủy, đang tìm cách cho hai người giảng hòa. Tôi hỏi - hai ông vào đây có thấy họ hông?

Thanh Du đáp gọn bưng:

-Chẳng để ý cho lắm!

Nhã Phương liêm môi:

-Mong hai anh chị ấy sớm xích lại gần nhau, chứ mặt trăng, mặt trời hoài, năm cuối cấp còn gì là vui nữa.

Họ trở vào sau hồi chuông trường, tâm trạng họ hình như ôn hòa hơn rồi, đột nhiên nhỏ Thủy nheo mắt, Hoàng Triều tươi tắn hẳn lên, chúng tôi đủ hiểu, bọn họ đã hòa nhau.

Năm tiết học trôi qua mau chóng, lớp học lại lao xao nhốn nháo, leng keng, lách cách của những dụng cụ, sách vở được thu xếp gọn cho vào cặp, mọi người bá cổ, nắm tay, khoác vai, lũ lượt ra về, ném cho nhau nụ cười hóm hỉnh, quẳng vào tai dăm ba câu rủ rê (Tôi là người cuối cùng rời khỏi ghế) Bỏ sự mờ mịt của tụi bạn, hôm nay chẳng có tâm trí ăn hàng, với la cà, tôi thả người xuống ghế đá ở sân trường. Sân trường, xa xa có nhiều chú chim sẻ, nắng sân trường chói chan, chiếu ấm cả nửa khoảng sân, không hiểu sao lúc này tôi chẳng muốn về nhà, tôi buồn, không hiểu nỗi buồn xuất phát từ đâu, từ đêm pháo hoa ư? không! tôi cũng chẳng được rõ, có lẽ nó tới thật vô duyên.

-Trưa rồi, sao đằng ấy chưa về, còn ngồi đây ngóng trời, ngóng mây.

Một gã thanh niên lạ, với điều thuốc trên môi. Y phục cũng khá là chỉnh tề, tôi lơ mơ ngược mắt nhòm lại, đã bị mùi thuốc lá xông xộc xông vào mũi, khó chịu, đâm ra cộc lốc, mà còn chanh chua.

-Bỏn cô nương không thích vía.

Gã thanh niên nhếch mép:

-Nữ sinh thời nay, duyên dáng nhất ảnh hưởng nhiều ở cách nói chuyện.

Biết gã móc họng mình, tôi xấu hổ quay đi, gã vội tiếp:

-Đằng ấy tên chi thế?

-.....

-Mười hai A mấy?

-.....

-Ồ là la, đằng ấy mắc chứng bất thường, lúc nói được, lúc nín thinh.

-Kẻ bất thường là anh đó! Không cần được tôi to tiếng, bất chợt tôi phì cười

khi phát giác gã thanh niên trước mặt cũng thú vị lắm, khi không lại bắt chuyện với người ta, rồi còn giễu cợt, mắng mỏ - anh tên gì hở?

-Phép lịch sự tối thiểu trước khi hỏi tên đối tượng, cô bé cần nên xưng tên mình trước, cô bé thiếu lịch sự quá đấy!

Nghe anh chàng nói vậy, thừa dịp tôi bắt bẻ ngay:

-Nhưng...hỏi nầy ai hỏi tên ai trước vậy kia? - tôi nhạo lại gã, bằng chính giọng điệu của gã - anh...anh thiếu lịch sự quá đấy!

-Ha...ha...Gã cười vang - cô bé này rõ nhiều môi miếng, tôi đến là chào thua

- gã hát ngược mái tóc về sau, nghiêm túc giới thiệu - tôi họ Đỗ tên Trí Thanh, ở nhà ai cũng gọi tôi "Thiên Thanh Thanh" tức "Trời xanh xanh"

-Tên hay cứ như bút danh một nhà thơ.

-Thì tôi chính hiệu nhà thơ mà!

-Thiệt không đó?

Tôi ngờ vực hỏi, ai dè anh chàng xuất khẩu thành thi, làm tôi ngẩn ngơ:

"Người về đó tìm gì trên chiếc lá
Mùa thu rồi tình vàng úa người ơi
Ngày với tháng dạt trôi bờ bên lạ
Trong tim tôi vẫn chỉ bóng dáng người
Từng giọt nhỏ, mưa về đây hỏi hã
Trút cạn dòng tâm sự đã bao năm
Nửa kiếp người, mình tìm nhau vất vả
Để từ nay là những tiếng thương thầm?
Người về đó đừng tìm xưa sợi tóc
Tóc bây giờ buồn nặng nhọc bờ vai
Tôi vẫn đi, lạc trên từng con dốc
Biết đời mình còn những bước chông gai
Cho tôi gửi đến người câu dẫu ái
Thương thật nhiều, giờ xót lại gì không?
Từng kỷ niệm một thời xa xưa ấy
Tôi ru tôi giấc ngủ đã bao lần
Người về đó, khỏi chiều cay khóe mắt
Khóc cho người hay là khóc dùm tôi
Hai mảnh đời, một mối tình chân thật
Được gì không hay chỉ bấy ngậm ngùi
(trích: Thơ một người dung) "

-Hay quá! hay quá!

Tôi vỗ tay thật to, nhưng anh chàng rõ là chúa phá bình, nở thốt ra một lời, khiến lòng tôi thất vọng không ít:

-Thơ lượm thôi cô nhóc!

-Đồ đáng ghét!

-Con gái nói "ghét" là "iu"

Đỏ mặt, tôi liếc chàng, chàng thân nhiên cười, sau vài phút chàng quay ngược vấn đề cũ:

-Cô bé tên gì?

-Bảo Xuyên!

-"Bảo Xuyên, Bảo Xuyên" Thanh lập lại tên tôi, như sợ sẽ quên mất không chừng.

Tôi thì chẳng bụng dạ nào vớ va, vớ vẩn với chàng, thời gian đâu còn sớm, hơn một giờ trưa rồi, bụng cũng đang đánh trống, vội vã tôi đứng phắt dậy, vội vã quên nói lời từ biệt, tôi vội vã đạp xe rời khỏi trường "còn duyên ắt còn gặp."

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 4

Tuần thứ ba,

Lớp tôi ai cũng nhao nhao lên trước tin cô Nhân thôi dạy học (cô Nhân là giáo viên chủ nhiệm dạy văn trong lớp) tôi nửa ngờ, nửa tin, nhưng Du đã cả quyết nói:

- Sự thật đó, cô chuyển công tác về tỉnh, lớp mình sẽ có thầy mới chủ nhiệm.

Thanh Thủy dường như cũng biết trước tin này, nên đã phụ họa thêm:

-Theo sự phán đoán của mình, cô vì thầy nên mới chuyển công tác, bởi giản đơn chồng cô là cán bộ trong đoàn thanh niên cộng sản huyện cơ mà!

Nhã Phương buột miệng luyến tiếc:

-Buồn quá, không biết ông thầy mới có dạy giỏi, và giảng hay như cô không?

Chuyện bỏ dạy của cô Nhân loan truyền trong nội bộ cá nhân lớp 12A4 liên tiếp mấy ngày liền, ít nhiều cũng làm một vài phần tử hiếu nhâm, sự hiếu nhâm ấy được phơi bày ngay buổi sáng đầu tuần, những cái miệng bé xinh, những cái đầu chụm lại, tha hồ mà mổ xẻ, giờ ra chơi việc ai nấy lo, chia phe, lập nhóm chỉ có ở tuổi xì tin chúng tôi. Đố kị, ganh ghét chỉ có bọn con gái chúng tôi. A dua, đồng đánh cũng lại phe kẹp tóc. Xí xa xí xọn chỉ có cánh áo dài... ngấm đi ngấm lại bọn con gái chúng tôi nhiều khi cũng dở hơi lắm, chuyện không đâu mà cũng làm to tát.

Nhỏ Kim Ánh nói với nhỏ Xuân sau tiếng thở dài thườn thượt:

-Tiếc thật, cô dạy mình gần hai năm liền, vậy mà đùng cái chuyển ngay công tác.

-Biết sao được! Thanh Xuân vờ hiểu biết - cô phải theo thầy cho trọn nghĩa

vợ chồng, cổ kim có câu "phu xướng phụ tùy" mi quên rồi à?

-Nhưng tao tức lắm - tay đập mạnh bàn nhằm gây sự chú ý xung quanh, Ánh âm ức bảo - cô sao thiên vị quá!

-Thiên vị chuyện gì?

-Chia tay chuyện hệ trọng thế, cô chưa nói lời từ giã lớp lại đi nhờ nhóm Bảo Xuyên ra mặt, mi không thấy lạ sao?

Thanh Xuân cup mắt buồn so đáp:

-Chắc tại nhóm chúng mình thuộc dạng cá biệt nên cô hồng quan tâm.

-Mi suy nghĩ ngốc thế, hồi trước con Xuyên và nhóm tụi nó cũng học sinh cá biệt vậy, cúp cua nhiều như cơm bữa, tụi nó còn hổng hách, đi trên đường mặt đura nào đura nấy cũng vênh váo, ăn hàng rong mi nhìn có mà xám hồn...

-Chuyện đó xưa rồi! Xuân cắt ngang lời bạn - giờ tụi nó đura nào cũng học hành tốt cả! Ban giám hiệu trong mấy lần chào cờ đều tuyên dương trước hội đồng học sinh.

-Ồi giờ - Kim Ánh tị nạnh, phán một câu trời long đất lở- có gì hay tụi nó chẳng qua nhờ có ông lớp trưởng bô chai nhiệt tình chỉ bảo thôi!

Thanh Xuân bị lời Kim Ánh làm dao động, một chút đồng tình khiến đầu nàng phải gục gật. Hai cô bé nào biết rằng cuộc trao đổi giữa họ đều lọt hết vào tai tôi (tôi ngồi trên hai nhò cách một bàn). Tâm tư đau nhói tôi ngồi chết trân, không buồn nhúc nhích hay động đậy, cảm thấy thật sự rất đáng giận, mà không biết nên nổi giận thế nào, cảm thấy mình bị xúc xiểm mà không biết phải làm sao, để yên chuyện thian6oan ức, nếu hơn thua chỉ tổ làm mất nhân cách, đang phân vân, tôi bỗng nghe tiếng Thanh Du hô to:

-Thầy giáo tới, tất cả các bạn đứng dậy chào!

Cả lớp xôn xao, các nam sinh nhìn chuyên chú, các nữ sinh nhìn ngơ ngác, thầy giáo mới là tiêu điểm chú ý. Vâng, thầy giáo hết sức điển trai, khuôn mặt đều đặn, trẻ trung đầy sức sống, trên môi thầy nở nụ cười tươi tắn, thầy mặc bộ áo màu xanh, thắt cravat trắng, chiếc áo khoác ngoài vắt gọn qua cánh tay. Nhẹ nhàng thầy gật đầu chào mọi người, có vài tiếng xầm xì, đại để khen thầy phong độ, và lịch sự.

Tôi từ lúc thầy bước vô tới giờ, mắt cứ dán chặt không thôi, đâu phải do dáng vẻ thu hút của thầy, càng không vì nụ cười sáng lóa, hay bất cứ một cử động nhả nhặn, chững chạc nào...Đôi mắt tròn xoe ngạc nhiên không cách nào dứt ra khỏi sự vận vẹo của thời gian, dù thầy giáo đã dùng hành động khoác tay ra hiệu cho các bạn được phép ngồi, tôi vẫn đứng chôn chân tại chỗ. Ngây ngô quá, bất ngờ quá, rõ ràng là có duyên, người đứng trên bục giảng kia, đâu phải ai xa lạ, người đã phá bình tôi trong buổi trưa yên ắng, người đọc cho tôi nghe bài thơ rất hay, người đã bông đùa trêu tôi đến phát tức, người...Tôi quên cả phép tắc, cất giọng gọi thầy giáo một cách rất hàm hồ:

-Anh Thanh!

Lập tức, bao tia nhìn đổ dồn về phía tôi, dò xét. Ngượng ngùng lẫn bối rối, tôi sa sầm nét mặt. Trời ạ, có ai lại đi kêu thầy giáo bằng tiếng "anh" ngọt xớt không nhỉ? Trời ạ, hết chuyện đi làm việc mà mọi người để ý. Trời ạ, họ nhìn mình cứ như người cung trăng. Quê xê, tôi cụp hai mắt xuống, thầy giáo Thanh cười to, khoái chí thầy bảo:

-Bảo Xuyên, "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, Dù xa ngàn dặm trái đất tròn" - thầy lại trêu - thôi nào, đừng không sợ mỗi giò sao? quay qua nói với lớp - các em trật tự, mở tập ra, chúng ta bắt đầu học!

Lớp quay về trạng thái ổn định, khẽ đưa mắt dạo quanh phòng, chạm phải ánh mắt Du, tôi thấy chàng ra chiều nghĩ ngợi, mà đâu phải chỉ có riêng chàng, bọn Thanh Thủy, Nhã Phương cũng rủ rĩ rù rì, rồi tiếng tặc lưỡi của Khoa, tiếng thở của Triều, lời thăm thì của nhỏ Ánh:

-Thầy chưa, cả ông thầy mới, mà nó cũng quen biết! lợi hại quá mậy!

Thanh Xuân tiếp lời bạn:

-Nhìn phản ứng ông lớp trưởng thì rõ ngay, hình như ông ghen, còn nàng cứ vờ phớt tỉnh ăng lê là yên chuyện.

Chỉ còn đợi chuông reo hồi vang kéo một hơi dài, báo hiệu giờ ra về, là nhỏ Phương với nhỏ Thủy lao nhanh tới bàn tôi. Phương lớn giọng hỏi:

-Mày với thầy Thanh quen biết thế nào vậy? kể nghe chơi!

-Chẳng có gì đáng để kể - thu xếp tất cả tập vở, dụng cụ cho vào cặp, tôi đứng dậy rời khỏi chỗ- Thôi, tao về trước!

Thanh Thủy vội đưa tay ngăn:

-Không cho về, nếu mi không khai báo đầu đuôi sự việc.

-Hai đứa mi sao tò mò thế? tôi lườm họ

Nhã Phương chống nạnh, trả lời tỉnh queo:

-"Ai bảo tôi không là phụ nữ, phụ nữ ai chả hay tò mò"

Thanh Thủy cười giòn giã:

-Mi học tánh khôi hài này ở đâu thế?

-Học ở đâu cũng mặc xác tao, mắc mớ chi...

-Người ta không muốn nói thì thôi, gặng hỏi mù làm chi!

Tiếng nói ồn ồn phát ra từ phía bên kia góc tường, cắt ngang lời Phương.

Tiếng nói làm cả ba cái đầu không hên mà cùng quay phắt lại nhòm. Thanh Du tiêu ngấu ưỡn thẳng sống lưng, quẩy cặp lên vai, phóng nhanh ra hành lang

Thanh Thủy nhún vai hỏi Phương:

-Ê, hấn bị làm sao thế?

-Ghen chứ sao trắng gì!

-Ghen, chắc không đâu, mi nhạy cảm thái quá.

-Nhảy cảm cái mốc xì, chẳng qua ta hiểu tâm trạng hần thôi, hần "ghen thâm lặng" trông cũng dễ thương đó chứ.

Thanh Thủy trở mặt:

-Ghen bộ cũng có "thâm lặng" với "ồn ào" nữa sao? mi ăn nói càng lúc, càng linh tinh.

Như để chứng thực câu nói mình, Nhã Phương kẻ môi ghé sát tai Thủy đọc nhỏ (sau này tôi mới biết đó là một bài thơ)

"Ghen thâm lặng là ghen không tiếng nói,

Là âm thầm mang lấy một nỗi đau.

Nhìn người ta rồi lặng lẽ bước mau,

Mà không biết mình ghen hay mình giận"

Thanh Thủy cười khúc khích, tôi chẳng rồi hơi quan tâm chuyện tầm phào, ai hiểu nhầm mặc ai, nghĩ sai, nghĩ quấy gì thì tùy, tôi lững thững ôm cặp bước ra khỏi lớp.

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 5

Mấy tuần rồi, tôi ngỡ chừng mấy tháng, mấy năm. Dù học chung một lớp, nhưng giữa Du và tôi có chút rứt mắc khó gỡ, tạm thời xem nhau như xa lạ. Du ngoảnh mặt làm ngơ, tôi cũng hững hờ không quen biết. Ai hay sự thể tới nước này, mùi vị bị bỏ rơi sao mà chua chát quá, chúng tôi đều bướng bỉnh như nhau, cứng đầu như nhau, lẩn tránh nhau thật khó chịu, tình cảm trở thành sự đè nén, chôn giấu.

Rồi cả lớp tôi lại thêm lần lao xao vì cái thông tin nửa thật, nửa giả. Số là đài phát thanh ABC của nhỏ Thu Thảo vừa loan báo cái tin rất ư trọng đại, bình thường tôi chả thèm quan tâm tới mấy cái tin vụn vặt, thế mà buộc phải quan tâm, bởi tin vụn vặt này có liên quan tới Du, thế mới chết! Nhỏ Thảo bảo:

-Thanh Du có người dì ở nước ngoài, dì chàng bảo lãnh chàng sang bên ấy du học, sau bốn năm, nếu chàng thích thì định cư luôn, không thì về nước, dĩ nhiên phải lấy xong bằng tốt nghiệp cấp 3.

Tin quả giật gân, thoáng chốc nguyên khối văn phòng, và các lớp bạn ai ai cũng biết. Du học giỏi nhất trường, Du ga lăng nhất trường, Du đẹp trai nhất trường, Du luôn hết lòng giúp đỡ bạn bè, gia đình Du lại giàu có, Du là con một, Du...thật đáng để nhiều người ngưỡng mộ, nhất là các nữ sinh cứ mỗi ngày thấy Du ở đâu là chạy theo đó, có cô còn khéo léo nấu phần cơm ở nhà, đợi giờ ra chơi mời Du ăn, không biết Du nghĩ sao? có vui hay không? mà hai cái răng khểnh cứ nhe ra suốt, làm tôi bực cả mình, gay cả mắt. Nhưng

biết làm sao hơn, nhà của nhỏ Thảo lại gần kề nhà Du, chỉ cách nhau vài tắc đường là mọi chuyện đều có thể sáng tỏ.

Tôi hơi hoang mang, Thanh Thủy, Nhã Phương chắc nhận ra điều đó, bèn tới an ủi:

-Mi buồn phải không? Phương hỏi.

Tôi không buồn đáp, nằng tiếp:

-Đừng có buồn, theo ta phải đợi câu nói từ cửa miệng của Du mới chính xác, chớ cái đài tầm xàm bá láp này có gì đáng tin chứ!

Tôi vẫn không đáp, lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, Phương lắc đầu nêu ra đề nghị:

-Mi hãy tìm hỏi đại Du đi, cứ nắn nà, chân chừ, mệt mỏi lắm!

-Con Phương nói chí phải! Thủy cười - mi cứ để tâm tình bất động, kết quả cũng chỉ như con số 0, hai người giận nhau lâu rồi, nên giảng hòa nhau đi, lớn xác mà hành động thua đứa trẻ nít.

-Kệ tui! tôi đưa mắt nguýt yêu hai nhỏ - nói người ta thì hay, thế vụ mi với tên Hoàng Triều thì sao, hành động cũng đâu thua gì cụ non.

-Á...á - Thủy nhéo nhẹ vào cánh tay tôi - dám chọc quê ta hử?

Vờ la oai oái, rồi tung người chạy khắp phòng, kiếm cớ cho nhỏ Thủy đuổi theo, ai dè nhỏ ngồi trơ mắt ngó, trời xui đất khiến nhè ai không đụng, lại nhằm Du mà tông đại. Du bất ngờ ngã nhào xuống gạch đầu giường, riêng tôi có Du đỡ, nằm trên người Du êm ái hơn nệm bông ở nhà, bọn Phương, Thủy được dịp cười nắc nẻ, tôi xấu hổ vội đâm xàm ra khỏi lớp, quý xúi ma dẫn đường lần này tôi tông nhằm thầy Thanh, xui tận mạng.

Ngày hôm ấy, nhét được chữ nào vô đầu là tôi chết liền, vô thức hết ngóng trời ngóng đất, đứng lên, ngồi xuống ra thì mọi thứ khác đều trống rỗng.

Không hiểu sao hai tiết cuối Du vắng mặt, sự vắng mặt của lớp trưởng sinh ra nhiều bàn tán bên cánh con gái, nãy tới phút cuối giờ bọn Thanh Xuân, Kim Ánh theo phe Thu Thảo mới vây lại họp, bô bô cái miệng và tía lia không ngừng, họ nói to và rõ mồn một như nhằm cho cả nhóm tôi cùng nghe.

Giọng nhỏ Ánh thật dễ ghét:

-Nghe đâu Du nhờ Thảo chuyển giấy phép cho thầy chủ nhiệm, để đi lo chuyện giấy tờ xuất cảnh phải không?

Thu Thảo gật đầu, mắt láo liêng, làm bộ kiêu cách, vờ bí mật:

-Biết sao được, đầu giờ này Du có nhờ Thảo chuyển giúp tờ giấy phép, khỏi nói Thảo cũng hiểu Du ký với thầy Thanh. Mà giấy tờ xuất ngoại cũng quan trọng lắm à nghen, phải bỏ hơn bạc triệu mà lo đấy, rồi còn phỏng vấn, khám sức khỏe...ôi chao đủ thứ việc, rồi cả đầu.

Thanh Xuân cười nhạt, mắt nàng sáng ngời ao ước:

-Sướng ghê, con nhà giàu có khác, tao mà có điều kiện như Du tao cũng

thích nhìn ra thế giới lắm.

-Muốn không? Kim Ánh hỏi

Thanh Xuân gật nhanh đầu, chỉ đợi thế Ánh buông ngay lời châm chít:

-Dễ ợt, làm người yêu của hấn sẽ xong ngay, e thẹn thực nữ biết đâu hấn sẽ mang theo cùng.

Thanh Xuân lườm Ánh, Thu Thảo thấy vậy chen vào:

-Hấn có người trong mộng rồi, tha cho người ta đi hai bà

-Áy chết! Kim Ánh nhú mày, mắt đảo quanh vờ sờ sệt điều gì, nên hạ giọng

-Ta quên, bỏ hấn lỡ nghe được, thì chắc khó xử lắm đây!

Nhã Phương khó chịu, nàng bắt bình thay tôi, ném tia nhìn sôi máu vào nhóm Thanh Xuân, nàng khoanh tay phán:

-Toàn thứ rồi hơi, tám chuyện người khác, một lũ chẳng ra sao!

Thanh Thủy nhún vai, háy cả bọn, nói thẳng thừng, giọng chanh chua chát chúa:

-Chắc tụi mi tiếc lắm, vì người Thanh Du chọn chẳng là một trong số tụi bây, những hoa hậu làng "tám", đồng đánh ưa khoe khoan kia ời!

Lời khó nghe thường hay chói tay, kẻ sốc nổi chẳng bao giờ chịu nổi khi nghe những lời khiêu khích, đã thế thì đấu võ mồm một phen. Thu Thảo cười châm biếm:

-Chu cha, bọn nó đang bênh nhau kia. Cảm ơn lời khen của chúng mày, tám mà có người tức đại gì không tám.

-Tức! Nhã Phương "xí" một hơi dài - tức đâu bằng ai đó ganh tỵ

-Mấy thứ chuyên giăng lưới, quuyến rũ, vờ mời có gì tốt mà phải ganh tỵ, thấy sang bắt quàng làm họ, tiếc là chim vàng sắp bay xa rồi.

Kim Ánh không vừa cũng khua môi múa mép, mắt sắc như dao cau, nhìn đôi phương như muốn đâm khùng sự ngênh ngang, Thanh Thủy hơi bình tĩnh, dù thật dạ hơi tức, vì tình bạn nàng quyết bảo vệ Xuyên tới cùng:

-Nói người ta giỏi thế, chắc mình cũng kinh nghiệm đầy người nhĩ. Mà kinh nghiệm thế sao không đi giăng tơ, bủa lưới chàng công tử nào đi, hay ngại mình làm con nhện mất chân, mất tay không giăng được nên giờ tức tối - Thủy đăng hăng - cảm phiền mấy you về lấy gương soi mặt lại.

Thanh Xuân nổi đóa, đập tay lên bàn:

-Ê, muốn sinh sự hả?

-Ừ, được không! Nhã Phương, Thanh Thủy cong cớn

-Thế còn chờ gì nữa mà không lao vào hớ ti mụi - Thu Thảo nói như ra lệnh. Cuộc chiến học trò diễn ra, trước tiên là kênh xì po, sau giao tranh ác liệt "ba chọi hai" Thanh Thủy túm vạt áo dài cột chéo vắt ngang hông cho khỏi vướng víu, cùng với Nhã Phương xông xáo trước thế áp đảo của nhóm Kim Ánh. Nhóm Kim Ánh rõ là dữ dằn, ba con sư tử đồm dáng nhe móng vuốt hết véo tay lại quào cổ, nếu không nhờ phản ứng nhanh lẹ, trực giác khá

nhảy không tránh kịp thế nào cũng xứt nút cổ áo, thậm chí có thể rách toẹt da, rướm máu như chơi. Đôi bên chẳng ai nhún nhường ai, mà dĩ nhiên ba lúc nào cũng giữ thế thượng phong, làm hai khổ sở chống trả, người túm tóc, kẻ bặt tay, rồi chửi, rồi hét...

Nhìn cảnh ấy tôi thoáng rung mình, nếu có cánh mày râu nào ở đây trông cảnh tượng ẩu đả này ắt phải lè lưỡi, phụ nữ diu dàng một nhẽ, dữ dằn lại là một nhẽ khác. Tình cảnh càng lúc càng dữ khốc, dữ cười, cũng may buổi trưa vắng vẻ, mọi người đều về nhà cơm nước, nghỉ ngơi, bằng không xảy ra chuyện lớn, không bị phạt quỳ ngoài hành lang cũng vác mặt lên ban giám hiệu làm tự kiểm, chừng ấy có mà ê càng.

Thất thanh tôi kêu to:

-Dừng lại, dừng lại hết đi...đủ rồi, nhiều đó quá đủ rồi! tranh chấp vì một chuyện nhỏ nhặt liệu có đáng không? Bảo Xuyên trong lòng các bạn là đứa chẳng ra gì cả à? Chỉ còn năm nay nữa thôi là chia đàn xẻ nghé, chỉ còn năm nay nữa thôi mười hai năm đèn sách chấm dứt, đời học sinh cũng theo gió mây bay, thay vì mất hòa khí, các bạn không thể chung tay tìm kỷ niệm cho những ngày xa cách được sao?

Tôi xách cặp tháo chạy, để lại đằng sau cuộc hỗn chiến đang dở, kèm những ánh nhìn ngơ ngác, hoang mang.

Sân trường, buổi trưa vắng lặng như tờ. Hết giờ học mà tôi vẫn chẳng muốn về, cứ ngồi trầm tư trên băng ghế, nắng vàng tắm sáng cả nửa khoảng sân, thỉnh thoảng có vài đợt gió nhẹ thoảng qua, và tiếng chim họa mi thì luôn véo von trên vòm cao. Hình như trên đỉnh cây bàng có một tổ chim thì phải, mắt tôi lơ đãng nhìn theo chiều suy nghĩ, bất thần lại trở về trạng thái ủ dột ban đầu. Tôi không ngừng thở dài. Thanh Du đã vắng mặt tính tới nay đã là ba ngày. Có lẽ đó chính là lý do tốt nhất khiến tôi không muốn về nhà, khỏi phải làm mẹ lo lắng gặn hỏi trước về mặt bí xị này, cứ ngồi đây cho vui sầu trước đã.

-Giờ này còn lơ mơ ở đây, về nhà muộn mẹ không lo sao?

Giọng nói làm tôi phải ngược mắt lên, nhận ra Thầy Thanh, tôi đáp buồn:

-Không hiểu sao, hôm nay em không muốn về

-Vì chuyện gì hở em?

Tôi lắc đầu, không đáp, thầy Thanh tinh ý tự nhận ra:

-Có phải vì chuyện của Thanh Du.

Tôi bất ngờ khi bị thầy đoán trúng tim đen, cúi đầu, giấu đi đôi gò má ửng hồng, xấu hổ. Thầy Thanh nâng lấy cằm tôi, bắt tôi phải đối diện đôi mắt nghiêm nghị của thầy, giọng thầy rắn rỏi:

-Xuyên, năm nay là năm cuối, lo học, lo hành, đồ đạt với người ta, yêu đương trong thời điểm này chỉ là sự mạo hiểm. Thầy không muốn em mạo

hiếm, rồi hồng cả tương lai tươi đẹp.

-Thầy, em hiểu chứ? tôi gỡ nhẹ tay thầy xuống - chìa khóa mở cánh cửa tương lai đều nằm ở chính đôi tay mình. Em nghĩ mình không dại tới mức mà hủy đi sự kỳ vọng của cha mẹ, thầy cô, hay sự tin tưởng ở phía bạn bè đâu.

-Nhận thức được vấn đề là tốt lắm - thầy gật gù, chuyên chú nhìn tôi, vô thức bảo- tâm hồn em có một chiều sâu khá kín đáo, đôi lúc làm người ta phải ngộ nhận, bởi tình cảm trong lòng em lấp lửng không rõ ràng, làm người đối diện hoang mang tìm phương lý giải, cái em thiếu là sự hòa hợp, thống nhất giữa hai tâm hồn đồng điệu một cách nghệ.

-Chuyện ấy thầy nói em nghĩ còn xa vời lắm. Thầy nên hiểu ý chí của con người rất mạnh mẽ, em tin Thanh Du sẽ hiểu em. Tình yêu em chỉ dành ở tương lai hay hứa hẹn nhiều nơi giảng đường đại học, còn hiện giờ trước mắt em, Thanh Du chỉ là bạn thôi, cậu ấy học giỏi, cậu ấy là lớp trưởng, em quả thật không mong tình yêu ấy đến sớm, em không muốn cương vị người lớp trưởng xuất sắc lại mờ mịt trong con mắt bạn bè.

-Vậy, em gặp rắc rối rồi!

Thầy Thanh nheo nheo đuôi mắt với tôi, giọng tôi ngỡ ngàng pha lẫn kinh ngạc:

-Rắc rối? ý thầy là...

-Xuyên nè, em hãy sử dụng hết trí tuệ, và hành động khôn khéo của mình, em cần nên diễn dãi cho Du hiểu những suy nghĩ trong lòng em, nếu em làm cho du thông suốt được vấn đề là tốt lắm. Thầy chúc cả hai em thành công trong kỳ thi sắp tới.

-Vâng, mong được như những gì thầy nói, nhưng...

-Nhưng sao?

Tôi liếm môi:

-Thầy ơi, Du sắp đi xa rồi, em có cảm tưởng mình sắp mất bạn ấy!

Thầy Thanh phì cười:

-Rõ là trẻ con. Thầy dạy em thêm một bài học nữa nhé "Làm người ai cũng phải biết chấp nhận, cái gì thuộc về mình dù trốn tránh nó vẫn thuộc về mình, cái gì không thuộc về mình, dù em gấp tâm dành giựt, nó cũng là của ai, làm người cần nên biết chấp nhận!"

Bài học thầy giảng hôm nay sao hay quá, thấm thía quá, tôi xúc động khôn nguôi "có lẽ thầy nói đúng, làm người nên biết học cách chấp nhận" Tôi đứng dậy, chào thầy, lòng hân hoan trở lại. Tuổi mười tám tuổi biết buồn hay chưa?

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 6

-Con gái, con đưa, đi học gì mà giờ này mới về? lại lang thang đâu nữa vậy? Tôi vừa ló mặt qua khỏi cửa chính, trông thấy tôi là mẹ đã lo lắng hỏi:

-Hay trong lớp lại có chuyện gì à?

Có chuyện? ừm, con gái mẹ quả là đang gặp rất nhiều chuyện đây, con gái mẹ rất muốn tâm sự hết những rắc rối trong lòng cho mẹ hiểu, nhưng khổ nỗi nó là con bé mang nội tâm kín đáo. Tàn ngần một lúc, Tôi nhoen miệng cười, trấn an mẹ:

-Trong lớp vẫn bình yên, không hề có chiến tranh, và con gái của mẹ chưa hề sút mẻ.

-Đừng dối mẹ! Mặt mẹ chợt nghiêm lại, khiến tôi không dám nhìn thẳng vào cặp mắt nửa dò xét, nửa tìm kiếm. Mẹ đang tìm kiếm sự thật thà trên gương mặt tôi, mẹ tiếp: Nếu không có việc gì sao thằng Du nó tới tìm con.

Tôi ngạc nhiên:

-Du tới tìm con ư?

-Ừ, mặt mày nó bí xị, nó bảo nó vắng học đã ba hôm, hồi nãy nó có đứng trước cổng trường đợi con, nhưng không thấy con ra, nó tưởng con đã về nên vội tới đây tìm, không gặp, nó xin mẹ mẫu giấy, rồi nhờ chuyển cho con.

Nghe mẹ nói, tôi càng thêm tò mò về mẫu giấy, máy móc tôi xòe tay ra:

-Mẹ đưa mẫu giấy cho con!

Người lấy từ chiếc áo bà ba mảnh giấy trao tôi. Tôi đón nhận, rồi cất gót lặng lẽ về phòng mình, ngồi nép xuống giường, tôi mở ngay mẫu giấy. Mẫu giấy chỉ có vón vện vài dòng ngắn ngủi:

"Xuyên!!!

Đã mấy hôm không gặp, cứ ngỡ mấy mươi thu

Nhưng suốt đời không gặp, ai thấu nỗi tương tư

(Du đợi Xuyên ở cung Văn Hóa, có chút do dự cần giải quyết. Không gặp không về. Thanh Du!)"

Khỏi phải nói, tôi cũng thừa biết chút do dự ấy là gì! Quên hẳn việc thay đồng phục. Tôi vội vàng xuống nhà thưa chuyện cùng mẹ, rồi nhanh nhẩu dắt chiếc xe đạp ra cổng, tôi đông thẳng tới điểm hẹn.

Cung Văn Hóa.

Đến nơi, tôi đạp xe vòng quanh một hồi, mới phát hiện chàng đang ngồi lơ lửng trên xích đu, chiếc xích đu hết lên cao lại xà xuống thấp, đôi chân chàng cứ ra sức lấy đà, hai tay chàng thì giữ chặt hai sợi dây, chàng có vẻ thích thú với cảm giác được nâng lên, nâng xuống này, tôi thấy mắt chàng nhắm nghiền, dường như chiếc xích đu đã mang chàng về lại với tuổi thơ,

tôi thấy chàng rất say xưa, không nỡ đưa tay đánh thức sự trẻ con ở chàng, tôi dành cho xe dừng vào một gốc cây xanh phía trước, và khoanh tay đứng đợi.

Hồi lâu, chân mỏi nhừ, tôi định cất tiếng gọi, thì chàng lại mở mắt trừng trừng nhìn tôi, nét mặt chàng không được vui, tôi nghe chàng hỏi:

-Xuyên tới lâu chưa?

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời, chàng xê dịch người nhích qua một bên, chừa một khoảng trống đủ cho một người có thể lọt vào, chàng ngoắc tay:

-Nếu Xuyên không ngại, có thể ngồi cạnh Du được không?

Sao lại phải ngại, khi chúng mình đã xem mình vượt qua mức tình bạn.

Ngoan ngoãn tôi ngồi cạnh chàng.

-Du có chuyện muốn hỏi Xuyên?

-Chuyện gì?

-Một chuyện băn khoăn!

-Băn khoăn? vậy Du hỏi đi?

Du ngập ngừng, liếm mép, chàng muốn hỏi gì, nhưng ngại mở miệng, tôi vội giục:

-Có gì rút rắc thì Du cứ hỏi thẳng, Xuyên cũng có chuyện muốn nói với Du

-Thế à? vậy Xuyên nói đi

-Du, Du là đồ ngốc ! tôi tức mình, giậm chân, rồi nước mắt chọt rung rung. Du nhìn tôi bối rối:

-Xuyên, Xuyên bị làm sao thế?

-Chẳng có gì? chỉ tại trong lòng hơi khó chịu. Tôi quệt nước mắt, không dám được tôi trút hết buồn vương, và hỏi Du không ngừng - mấy ngày nay sao Du không tới lớp? mấy ngày nay Du đã đi đâu? đừng giấu Xuyên, Xuyên biết Du đang hiểu lầm chuyện của thầy Thanh. Thật ra Xuyên với thầy chẳng có gì, gặp nhau là sự tình cờ, thế mà trong lớp Du và các bạn có những phản ứng thiệt kỳ cục, vắng Du bọn Kim Ánh cứ nhè Xuyên mà ăn hiếp, vì thế đã có cuộc ẩu đả...

Tôi ngừng một chút, trong khi Du thù người, ra chiều nghĩ ngợi, nhìn Du tôi càng giận, không hiểu sao càng giận tôi càng dùng hết sức đưa tay véo mạnh vào hông Du, lam Du giật bắn người, kêu to vì quá đau, tôi hừ mũi:

-Cho đáng kiếp

-Xuyên đang trả đũa Du à?

-Ai biểu người ta xấu tính, việc xuất ngoại lớn như vậy, sao không cho Xuyên hay?

Du thoáng thờ dãi:

-Xuyên cũng biết việc này à? đài phát thanh lớp mình loan tin cũng chính xác nhỉ!

-Vậy là đúng như thế rồi!

Tôi so vai, Du gật đầu phủ nhận. Tự đứng trong phút ấy lòng hai đứa chợt nhiên cảm thấy buồn.

-Xuyên có muốn Du đi không?

Chàng hỏi bất ngờ, khiến tôi chưa kịp có những suy tính phù hợp. Tôi máy móc:

-Người ta đi xây dựng tương lai, mình phải mừng cho người ta chứ? nếu Du đi mà tốt cho Du, Xuyên thật lòng chúc phúc.

-Nếu đi mà bỏ cô bạn gái dễ thương nhất của mình ở lại đây, Du đi sẽ không đành.

Chàng đánh bạo bẹo má tôi, bẹo chóp mũi tôi, như sợ tôi sẽ phản ứng mạnh, biết đâu lại là một cái ngắt tiếng hồn, nhanh nhẹn chàng tung người về trước, nụ cười nở rạng rỡ trong ánh nắng lung linh, chiếc răng khểnh nhe ra nhất gừng, quả thật tôi cảm thấy sờ sờ, cảm giác như mình đang bị đối phương mục kích. Du nào chịu buông tha tôi dễ dàng, chàng hỏi tôi rất nhiều, cuối cùng tôi chỉ nhớ có mỗi câu:

-Trong tận sâu thẳm của trái tim, Xuyên có dành một chỗ nào cho Du tạm trú không?

Tôi dường như điên đảo, dù rằng tôi chỉ mới mười tám, nhưng mười tám tuổi đâu có nghĩa là chưa có hiểu biết, lời của Du thay cho lời tỏ tình, tôi biết Du đối với tôi hẳn rất yêu thương, còn tôi đối với Du hẳn rất chân thành, Du làm tôi băng khuâng quá, đắn đo mãi, tôi thấy mình tàn nhẫn khi quyết định:

-Có!

-Thiệt chứ?

-Ừm, chỗ tạm trú cho một người bạn thân

-chỉ là bạn thân thôi sao?

Niềm vui vụt tắt, bỏ lại là sự thất vọng, cúi mình nhặt viên đá cuội, Du ném ra xa, nhặt nhiều lần và ném nhiều lần, tôi thấy Du phẫn nộ, Du rất giận tôi, vì Du nghĩ tôi đang chối từ tình cảm trong sáng của Du, tôi đang trêu đùa Du, tôi đã gây cho Du quá nhiều ngộ nhận. Tôi biết Du lại hiểu nhầm tôi, tôi biết Du chẳng bao giờ thấy sự khổ tâm của tôi, tôi xót xa nói:

-Năm cuối cấp rồi, Xuyên mong Du luôn cố gắng, luôn nỗ lực, hãy phấn đấu cho ngày mai Du nhé!

-Thế trong cái gọi là "ngày mai" ấy, Du có còn được ở bên Xuyên không?

Tôi không biết phải trả lời sau, thì Du cứ như người từ trên mây rớt xuống, chàng ôm đầu bứt tóc, thiểu não:

-Du hiểu rồi, Xuyên hồn nhiên, Xuyên ngây thơ, Xuyên vẫn còn là tờ giấy trắng, Xuyên có đủ lý do để phản đối chuyện tình cảm. Còn Du...Chàng ngẩng đầu ngó lên vòm trời cao, tuyệt vọng chàng buông thõng một câu nhẹ nhàng - Thôi, mình về, Du sẽ đưa Xuyên về, mai mình lại gặp nhau ở trường.

Chàng dựng người tôi đứng dậy, làm lùi chàng dắt xe đạp tôi ra, đặt người chàng lên yên xe, tôi cũng nhẹ vén vạt áo dài ngồi sau, chiếc xe chậm chậm lướt trên hè phố. Chàng trên suốt con đường đưa tôi về, chẳng nói với tôi lời nào, chàng làm thế tôi càng thấy day dứt, tôi hiểu, chàng giờ đây đang mang đầy thương tổn.

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 7

Tôi cho xe vào bãi gửi trước trường. Xa xa hai cô bạn đứng chờ, vừa bắt gặp tôi cả hai đã vẫy tay kêu lên mừng rỡ, rồi chạy ào lại, hồ hởi lôi kéo tôi đi thẳng tới căn tin. Chưa kịp đoán biết chuyện gì, nhỏ Phương đã tuyên bố:

-Hôm nay nhóm ta có tin vui!

-Mi chính là nhân vật chính. Thanh Thủy cười.

-Tụi này chờ bạn hơi lâu rồi đấy! Phương tiếp.

Hai nhỏ này, hôm nay lại giờ chúng mắc dịch gì nữa đây? Đứa kèm chặt tay, đứa quàng vai bước, và tôi cảm giác mình đang bị chúng áp giải đi làm chuyện ám muội.

Phe mày râu lớp tôi hôm nay cũng tề tụ đông đủ ở căn tin, mà ngày nào chả vậy? mấy anh chàng trà đá này luôn mở đại hội bình phẩm người đẹp ở đây, hễ thấy một nữ sinh nào duyên dáng, hay một cặp mắt nai ngơ ngác nào bước ngang, lập tức có ngay một tiêu đề thảo luận. Cũng may Thanh Du thuộc tuýp đảng hoàng, không tham mưu vào mấy trò săn đón giống bọn Thanh Khoa, Hoàng Triều. Nhỏ Thủy, Nhã Phương nhiều khi bực bội mắng:

-Đồ cà chớn!

-Quý háo sắc!

Lập tức hai chiếc lưỡi bọn họ khè dài ra "lêu, lêu". Rồi không hẹn cả hai cùng cười, cùng hỏi:

-Bộ mấy cô ghen à?

-Ai thêm! Thủy nguyệt Triều, trong khi Phương với Khoa lại đá mắt giao tình, thế mới quái, thế mới biết "Nhất quỷ nhì ma, thứ ba học trò"

(Tình cảm những người trong nhóm chúng tôi ngày đó thật trong sáng, hồn nhiên, có điều thứ tình cảm ấy mơ hồ, khó mà lý giải được.)

Vừa đặt người xuống ghế, tôi đã nghe thấy tiếng Hoàng Triều can nhảm:

-Mấy cô đứng là rùa lật ngửa, lè mề, chậm chạp, giờ mới chịu lộ mặt...sốt cả ruột.

-Đàn ông con trai gì mà không có tánh nhẫn nại. Đợi chút xíu đã lên mặt.

Thanh Thủy cong cớn.

-Hai anh chị làm ơn đi, gặp nhau là cãi. Thanh Khoa đưa tay nhìn đồng hồ, anh chàng ngán ngẩm lắc đầu - Chỉ còn mười lăm phút thôi là đến tiết học... Phương hiểu ý, vội nói:

-Chắc kịp mà Khoa đừng lo.

Hoàng Triều tranh thủ lúc mọi người không để ý, đã thúc nhẹ tay sang Thuỷ cầu hoà. Thuỷ mặt lạnh, làm Triều phải giở giọng mềm mỏng năn nỉ (trông Triều lúc ấy chẳng khác gì chú nhím bị ánh mắt người đẹp tuốt mất gai nhọn)

-Thuỷ đừng cáu, tại thấy đi lâu quá, Triều lo...

-Lo bị anh nào ve vãn, làm quen phải vậy không?

Tôi được dịp trêu ghẹo, tôi cười rất vô tư, nhưng nụ cười chợt tắt, ánh nhìn Du đầy say đắm, ngọn lửa nồng nàn sắp thiêu rụi tim tôi. Bẽn lẽn tôi cúi đầu chữa thẹn, trong khi Thanh Khoa cời mở vở vai Triều, anh chàng mặt đỏ bừng, còn phần Thuỷ thì ngượng chín người.

-Ai cũng có đôi, còn tôi lẻ loi.

Nhã Phương khi không nói bâng quơ, làm Du cười lớn, Thanh Khoa thấy nhột tai, cũng vội xuất chiêu công kích:

-Tôi lẻ loi mà bà cũng lẻ loi. Sao ông tư chẳng se mình thành đôi.

Lần này tôi và Du cười vang. Nhỏ Phương bất ngờ trước lối hành xử của Khoa. Nhỏ xấu hổ chẳng biết phải đối đáp thế nào, nàng liếc chàng một cái bẽn ngót, rồi lúng túng rửa thầm:

-Đồ tào lao, thứ người tầm xàm bá láp.

Thanh Du quét tia nhìn từ Khoa sang Triều, rồi như không còn nhìn được nữa. Chàng mới buột miệng phán:

-Tụi bây cứ chơi tình vờ suốt mấy năm, giờ còn năm cuối nên tranh thủ dữ ghen!

-Tranh thủ gì đâu bạn ơi...Hoàng Triều chợt bạo gan bào chữa - Yêu nhau lén lút cũng khổ lắm chứ bộ.

-Khổ nè! khổ nè!

Thanh Thuỷ nện guốc lên giày Triều, làm anh chàng la oai oái. Vội cúi gập người, hai tay bóp chặt, kêu:

-Tại hạ biết lỗi rồi, xin cô nương tha cho!

Thuỷ mặt mày bí xị, nhỏ không ưa đùa dai, mà Hoàng Triều hay có tánh cà rồn, bực quá Thuỷ gắt:

-Thứ người gì đâu...

-...đáng yêu quá chừng! Khoa bộp chộp cướp lời.

Thuỷ què què quá nhéo mạnh vào hông Khoa, Nhã Phương không biết nghĩ sao lại nhéo trả đũa Triều. Tay tôi vô tình bị Du xiết chặt. Không khí rôm rã này sẽ còn kéo dài nếu như không có hồi chuông báo tiết đánh động.

Tin vui dành trì hoãn đợi tới giờ ra chơi. Kim Ánh nháy mắt với Thanh

Xuân, chờ Thu Thảo khép chặt cửa lớp lại. Tôi mới vỡ lẽ hoá ra tin vui mà Phương đề cập ban sáng là đây. Nhóm chúng tôi lại có thêm ba đồng minh mới, rõ ràng sau cuộc ẩu đả hôm qua, sự việc trở nên tốt đẹp hơn. Tôi ngạc nhiên trước vẻ thân mật của Thanh Xuân. Nàng hiểu tôi vẫn còn chưa tin vào hết thành ý, nên vội phân trần, nàng đại diện cho nhóm nói lời xin lỗi: -Bảo Xuyên! sau cuộc hỗn chiến hôm qua tui tui nhận thấy rằng mình bậy, mình sai, mình...tôi, tôi không biết nói sao, chỉ mong nhóm các bạn bỏ qua sự ẩu trĩ của nhóm chúng tôi, tôi muốn năm cuối cấp này sát cánh cùng các bạn vượt qua những thử thách của thi cử, chúng mình lại bên nhau, chúng mình hãy trao nhau những kỷ niệm đẹp nhất. Bạn đồng ý chứ?

Kim Ánh sẵn giọng tiếp:

-Hôm qua cũng là một kỷ niệm đẹp, không oánh nhau sau thành tử mị.
-Trời đất! Thu Thảo lắc đầu - chuyện xấu hổ vậy mi phô ra làm chi? Rồi Thảo cười, nụ cười khá thân thiện - Bảo Xuyên, hôm qua tui tui có nói gì méch lòng bạn, mong bạn đừng chấp nha...chúng tôi muốn gia nhập nhóm các bạn...chúng tôi đã ngăn việc đội sổ cuối năm rồi...chúng tôi nghĩ là mình có thể học nhóm cùng tiến, cùng lên...Bảo Xuyên...

Khoé mắt tôi chợt ươn ướt. Tôi xúc động nhìn khắp lượt bạn bè mình. Tôi muốn nói điều gì nhưng môi chỉ mấp máy, niềm vui khẽ rung nhẹ trong tim. Tôi gật đầu thoả thuận thay cho một lời đáp.

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 8

Cánh cổng thời gian không bao giờ đóng lại. Thấm thoát mà kỳ thi gần kề...nháy mắt mà kỳ thi trôi qua...mọi việc thấy tốt đẹp, lớp tôi đều đậu với tỉ lệ 99%. Mười hai năm đèn sách thật không uổng công chút nào, đời học sinh như chiếc lá lìa cành, đời học sinh như những cánh chim non sắp bay vào vùng trời giông tố...Khi con ve gọi hè báo hiệu một mùa sang, khi cánh phượng hồng rụng rơi tơi tả...phải chăng mùa chia tay lại đến!

Tôi lắng tai nghe con ve sầu cất giọng hát biệt ly. Quang cảnh trước mắt tôi biết bao nhiêu lệ, khi nhìn thấy từng đôi, từng nhóm quây quần nhau trong hồi chuông cuối cùng của niên học, và mọi thứ đều chấm dứt bằng mấy chuỗi hẹn thề.

Hôm ấy nhằm ngày cuối tuần, cả nhóm có dịp họp lại tại nhà Du.

-Chúng ta còn rất nhiều việc phải làm. Nhã Phương hùng hồn bảo.

-Việc gì? Kim Ánh giả nai hỏi.

Thanh Thuỷ nhăn mặt:

-Còn việc gì nữa ngoài việc lãnh cái bằng tốt nghiệp, buổi sinh nhật Bảo Xuyên, và tiệc chia tay Thanh Du.

Tôi thoáng buồn khi nghĩ tới việc phải xa Du, chàng đi tìm tương lai ở một nơi rất xa, một nơi hoàn toàn không có tôi. Kỷ niệm tuổi học trò, thời yêu đương vụng dại, những buổi hẹn hò, những chiều bè bạn, và quan trọng nhất là bóng hình tôi...không biết chàng có mang theo trong hành trang tuổi mộng của mình hay không? Bất chợt cõi lòng đầy rối rắm, trái tim tôi như có bàn tay vô hình nào đó bóp chặt. Cuộc đời là vô vàn ẩn số, lời giải chỉ nằm ở ngày mai, mà ngày mai là tháng ngày ly biệt.

-Sinh nhật Xuyên lần này định tổ chức ở đâu?

Giọng Du trầm ấm làm cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Khi tôi ngẩng đầu lên đã chạm ngay tia nhìn trìu mến đầy tha thiết ở Du. Tôi cười đáp, ánh nhìn dành cho chàng cũng thiết tha:

-Tuỳ mọi người quyết định!

-Vậy sao được? Thanh Xuân nhún vai - Một năm chỉ có một ngày thôi, nên làm sao cho thật ý nghĩa.

-Phải đấy, Xuyên nên làm chủ chuyện này. Thu Thảo lên tiếng

-Cảm ơn hảo ý của các bạn, nhưng giờ phút này ai quyết định cũng được mà. Tôi đáp mà không cần do dự. Nhã Phương đề nghị:

-Theo Phương mình cứ chọn đồi sim, ở đó dù sau cũng gần gũi với nhóm chúng mình, vừa là tiệc chia tay, vừa là buổi picnic đầy hứa hẹn.

Thanh Khoa gật gù:

-Hay đấy!

Và nguyên nhóm tán đồng:

-Khá lý tưởng!

Bầu trời ban đêm đầy sao, gió thổi trên cao lồng lộng, khung cảnh chỉ một màu tím dày đặc. Ánh trăng hôm nay đặc biệt sáng tỏ, chiếu lung linh, làm đồi sim như bùng trong sắc hạ.

Nhuộm lửa bằng lá khô, và mấy khúc củi vụn, một buổi tiệc sinh nhật đơn sơ, nhỏ nhoi nhưng ý nghĩa thật sự thì to tát vô cùng.

Nhã Phương đưa tay quệt mồ hôi trán, không riêng gì Phương mọi người ai cũng tất bật, kẻ dọn chỗ, người dọn mâm, thực phẩm vẫn là tự tay mình chế biến. Mùi thịt nướng, khoai nướng, tôm hùm nướng thơm phưng phức, thức uống lại là rượu champagne. Rượu do Thu Thảo lấy ở nhà mang làm quà

tặng. Lúc đầu tôi có hơi ái ngại, tôi không thích, tôi phản đối việc dùng rượu, tôi không muốn cả nhóm chúng tôi chưa chi đã tập tành những trò của người lớn...Nhưng nhỏ Thanh Thuỷ theo tư tưởng phóng khoáng cho rằng uống rượu chỉ để đánh dấu một chặng đường tuổi nhỏ, uống rượu vì cuộc vui trước mắt, rồi sau đêm nay tất cả sẽ như chim bay ngàn hướng, hãy say lên một chút để đời còn tí men, trong phút giây tương ngộ rượu trở thành tri kỷ, nỗi hững hờ còn ngâm cả mấy vần thi của Lý Bạch làm dẫn chứng, cuối cùng đi đến kết luận uống rượu hoàn toàn không phải việc xấu. Đám con trai vỗ tay cho lời Thuỷ chí lý, tôi thấy mình cũng có chút thủ cụ, nên nghiêm túc bảo:

-Nhưng chỉ nhấp môi thôi đó nhé!

-Ừ, hôm nay là sinh nhật của mi, mày nói sao tao nghe vậy? Thuỷ nheo mắt

Kim Ánh lên tiếng nhắc:

-Thôi thấp nền cầu nguyện đi chứ? ở đó mà đông dài hoài. Qua giờ linh thì không hay lắm!

-Mấy bà sao hay có màn tin dị đoan.

Hoàng Triều lắc đầu phê phán, anh chàng định nói gì thêm thì bắt gặp Thanh Thuỷ đang lườm mình, đành im re, mặc tình Thuỷ a dua theo Ánh:

-Thôi không đúng giờ điều ước chẳng linh đâu?

Tôi liền hỏi cắt cớ:

-Thế theo mi phải thôi giờ nào mới đúng?

-Ờ thì...Thanh Thuỷ không biết trả lời sao, đang lúng túng bỗng Nhã Phương thấy vậy vội ra tay nghĩa hiệp cứu bồ -Muốn thôi giờ nào, khẩn nguyện giờ nào đều được, nhưng tốt hơn hết thì giờ này là thích hợp.

-Huề vốn! Tôi cười nụ

-Thôi nên đi Xuyên rồi nhập tiệc - Du tế nhị pha trò - hình như chiếc bánh kem năm nay to hơn năm ngoái nhỉ!

Tôi nhăn mặt ngúyt yêu Du:

-Làm như người ta háo ăn lắm vậy?

Như để phụ họa thêm cho lời nói, Thanh Khoa ôm bụng than:

-Tôi đói lắm rồi!

Cả bọn đều lăn ra cười.

-Còn buổi tiệc đưa tiễn Du nữa, mày tha hồ ăn, đồ con ma đói. Hoàng Triều rửa bạn.

-Mấy người toàn bọn xấu. Du khi không làm mặt giận - tôi còn ở đây sờ sờ mà mấy người ai cũng muốn tôi đi hết vậy? Có phải mấy người đã chán tôi rồi không?

-Không! không ai chán Du cả! Tôi nói, rồi đan hai tay vào nhau khề ước nguyện. (lời nguyện ước chỉ mỗi câu "Mong Du sớm quay về! Mong sớm được gặp lại Du! chàng trai có răng khềnh đáng yêu...Mối tình đầu tiên..."lời nguyện giản đơn, thầm kín...thầm kín đến tận đáy vực của lòng thành)

Mười chín ngọn nến hồng đang chờ tôi thổi, tôi chưa kịp thổi, một cơn gió vô tình ghé ngang làm tắt hết. Thiet buồn cười!

Các nữ thì hát bài ca sinh nhật, các nam bắn pháo hoa lên trời, bầu trời chợt thay áo mới, chiếc áo đủ màu chiếc áo rực rỡ.

Buổi lễ phát bằng thật rộn rịp, ai cũng trong tâm trạng nửa buồn, nửa vui. Buồn vì cái thời áo trắng qua mau, vui vì mình sắp trở thành người lớn. Trên bục gỗ thầy Trí Thanh đọc tên hết lượt chúng tôi, với một số bạn lớp khác, và thầy hiệu trưởng lên trao quà, trao bằng, thầy còn ôm hôn, xiết chặt tay mỗi đứa chúng tôi chúc thành công, chúc tương lai sáng lạng. Thầy cười thoả nguyện, ánh mắt quyến luyến của thầy nhìn chúng tôi giống một người cha không muốn xa rời đứa con nhỏ. Đứa con nhỏ bước vào đời với những ưu tư thời mới lớn...

Buổi lễ kết thúc bằng một bài hát do nhóm chúng tôi thể hiện. Bài hát " Tình thơ" của nhạc sĩ Hoài An.

Bài hát nhẹ nhàng, thâm trầm, giọng hát ngọt ngào, trong trẻo, giữa mênh mông sắc thắm, giữa mênh mông trời mây, giữa hàng trăm học viên, thầy cô, phụ huynh...bài hát làm nổi bật một thời.

"Hàng ghế đá xanh tàn cây góc sân trường
Hành lang ấy xa dần xa bước chân người
Bạn thân hồi ta khắc ghi trong lòng
Những ước mơ hồng,
ngày tháng chờ mong

Dòng lưu bút chưa kịp ghi đã ướn nhoà
Nhành hoa thắm chưa kịp trao tay một lần

Kỷ niệm đó trong chiều mưa tan trường
hai đứa chung trường nghe sao vấn vương

... Bao yêu thương trong ta tìm về
một thoáng trường xưa đã nghe thời gian thoi đưa
Nghe băng khuôn ngu ngơ một thời
Tìm bước ngày xưa ướt mưa người còn đâu nữa

Ai thương ai, quên ai giận hờn
Buồn cánh phượng rơi khi ta chờ người không tới
Cho hôm nay miên man bồi hồi
Nhật lá vàng mờ khi xưa một mối tình thơ..."

Mặc dù chúng tôi chưa ghi lại lưu bút, hay trao tặng một nhành hoa, nhưng nhóm chúng tôi lại có những điều ước, lại có những hứa hẹn. Dù chúng tôi có rời xa mái trường này, dù kỷ niệm nơi đây mỗi ngày đều vương vấn, chúng tôi tin nhịp điệu của con tim mình vẫn đập chung một nhịp. Dù cho biết bao mùa phượng rơi, dù cho năm tháng chưa trả người về, thì tôi cô nữ sinh ngày nào vẫn ở đây chờ mong ngày người đến.

Cuối cùng dành hết cho hoài niệm. Tuổi học trò đã từ bỏ chúng tôi mãi mãi.

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương 9

Bóng hoàng hôn từ từ khuất sau rặng cây dừa, những tia nắng nhợt nhạt cuối ngày cũng núp vào trong mây. Biệt thự nhà họ Dương đang đắm chìm theo tiếng nhạc. Buổi tiệc tiễn đưa được gia đình Du tổ chức long trọng. Khách khứa ngoài họ hàng nội ngoại, còn có lũ quý chúng tôi tham dự.

Mọi người đều ăn mặc lịch sự, những bộ âu phục, những chiếc váy xoè... mọi người rực rỡ, trẻ trung. Trông ai cũng chững chạc, và rất trưởng thành. Tôi cũng diện một chiếc robe tay dài màu hồng phấn, có viền những cánh hoa đỏ chói bên dưới áo, mái tóc xoã dài, có trang điểm tí tẹo mà khi nhìn mình trong gương, cảm giác mình như một người nào khác.

- Nhà Du hoành tráng quá, ta cứ ngỡ mình lạc vào cung đình thời Napoleon không à?

Thanh Thủy buột miệng khen, sau khi đi một vòng quanh ngôi nhà, ngẫu hứng nài thối phòng mọi thứ, từ bồn nước, vườn hoa, những hoa văn được

khắc khéo léo trên đá hoa cương, rèm cửa tươi mát, vật dụng vừa cổ vừa tân...ngôi biệt thự sáng sủa, thích nhất là có bể bơi sau nhà...Lời Thanh Thủy làm Nhã Phương cũng xuýt xoa:

-Câu ấy là con một, chắc được cưng chiều lắm nhỉ?

-Khỏi nói rồi! Thanh Thủy chột ước ao - ai mà về làm dâu nhà này chắc tốt phước lắm ? khỏi sợ cảnh em chồng hà hiếp, khỏi phải lo dậy sớm thức khuya lo cơm nước mỗi ngày, cuộc sống cứ như bà hoàng trong mấy câu truyện cổ An_dec_xan.

-Còn ai có đủ tư cách hơn thế!

Biết họ ám chỉ mình, tôi chỉ cười chữa thẹn, vừa lúc Thanh Khoa tiến lại, một tay chàng để sau lưng, một tay chìa ra với Phương:

-Cát hạ mời tiểu thư nhảy một bản.

Hoàng Triều cũng bắt chước Khoa, cung kính mời Thủy. Hai cô nàng vờ e lệ, khép nép, cử chỉ ngượng ngịu, khiến tôi phải đưa tay phác vào vai mỗi đứa mỗi cái đánh yêu:

-Đi lệ đi hai cô nương, thấy tụi bây giả bộ thực nữ mà ta lạnh cả sống lưng. Hai nhỏ không hẹn mà "xi" một hơi dài, hết còn lưỡng lự, cặp vôi tay chàng, ném tia nhìn tinh nghịch vào tôi, rồi sải những bước chân dài gây nhiều sự chú ý cho những cặp đôi khiêu vũ gần đó.

Kim Ánh thoáng thở dài:

-Ai cũng là tiên đồng, ngọc nữ, ai cũng có đôi, có cặp, ngưỡng mộ quá đi thôi.

Thanh Xuân an ủi bạn:

-Nghe mi than sao tao xót quá. Đừng có buồn ở giảng đường đại học còn khỏi kẻ chờ mày.

-Chưa gì mà đã sợ ế rồi hả bà? Thu Thảo bông đùa - đứng gần mi không khéo lại ê cả mặt.

Kim Ánh phì cười:

-Tao không ngại chuyện có nhiều bạn trai, nhưng tao sợ vớ phải mấy tay bốn mắt.

Thanh Xuân chau mày:

-Sao kỳ cục vậy?

-Thì tại ở nhà có một anh bốn mắt đủ gây phiền rồi...thêm một anh nữa chắc tao điên mất.

Thu Thảo đang nhâm nhi ly nước trái cây, nghe Ánh nói mà cười sặc sụa thiệt chẳng ý tứ chút nào.

Đám đông bên ngoài vẫn vô tư quay cuồng, tôi thấy Thanh Thủy nhảy nhót rất điệu nghệ, bên cạnh Hoàng Triều phối hợp rất ăn ý, chỉ tội cho Nhã Phương cử nhảy trật nhịp, thành thử mũi giày cao gót cứ nện vào chân Thanh Khoa, làm anh chàng nhăn nhó, khuôn mặt xinh trai giờ nghiêm

nhiên xấu tệ. Và từ trong giữa đám đông tôi chạm ngay ánh mắt của Thanh Du.

Thanh Du vệt đám đông xuất hiện trước mặt tôi cười duyên, vẫn nụ cười lộ chiếc răng khểnh, thật đáng ghét, và cũng thật dễ ưa, không hiểu sao tay tôi đã nắm gọn trong tay chàng, không hiểu sao chàng cứ nhìn tôi không thôi, tôi bị ánh nhìn chàng thôi miên, tôi biết mình không thể làm được điều gì khác hơn là cúi đầu yên lặng đợi...Vâng, tôi đang đợi, đợi chàng chủ động đưa tôi đi, có thể chúng tôi cần có một cuộc nói chuyện riêng, và chàng dường như hiểu được sự đợi chờ của tôi, nên giọng chàng thỏ thẻ:

-Du mời Xuyên một bản!

Máy nhạc đã chuyển sang bài nhạc khác, bản Titanic êm dịu, một chuyện tình đẹp trên một chuyến tàu, chuyến tàu định mệnh...tôi ngáp ngừng:

-Xuyên...xuyên...không biết khiêu vũ.

-Yên tâm, Du sẽ dìu Xuyên.

Ba nhỏ bạn cười khúc khích, tụi nó ngó lơ sang hướng khác, mặc chúng tôi tự nhiên biểu đạt tình cảm. Tôi có phần hơi thẹn, dạo gần đây tôi hay mắc cỡ, không hiểu sao tôi cứ ngại ngùng khi đối diện Du. Ngày xưa, ngày xưa thì đâu có thế. Tôi chậm rãi bước theo chàng.

Chúng tôi nhảy, từng bước chân di chuyển, có bước nhịp nhàng, có bước loạn xạ ngẫu, có khi còn dẫm trúng chân chàng, nhưng Du không tỏ vẻ gì là cau có, chàng vẫn bình tĩnh dìu tôi, tôi lại là đứa tiếp thu tốt, phút chốc mà mọi bước nhảy đều tốt đẹp.

Du đưa tôi ra vườn hoa, gió đêm thổi lạnh lạnh, mát rượi, phả vào mặt, đang đưa chiếc áo, gió mơn trớn thịt da, và vuốt ve mái tóc, gió làm tôi run rẩy nép bên chàng. Đặc biệt bầu trời hôm nay thiếu trăng, vắng cả sao, chỉ có đôi chúng tôi lại tiếp tục dìu nhau theo điệu nhạc, hai con tim đồng nhịp, hai tia mắt giao tình, lời Du cứ thâm thì bên tai (thú thật đêm ấy Du nói chuyện khá lãng mạn, đến nỗi tâm hồn tôi hoàn toàn bị xao động, con người tôi hoàn toàn chao đảo, và tình yêu đã chuốt vào tôi những giây phút suy tư đầu đời.)

-Ngày mai Du rời quê hương, Du sẽ nhớ Xuyên lắm! Còn Xuyên...? không biết Xuyên có nghĩ gì tới một kẻ sắp tha hương này không?

-Du cứ suy nghĩ lung tung. Tôi cúi thấp đầu vờ không hiểu, tôi lái đề tài sang hướng khác - vườn hoa nhà Du có nhiều loài hoa lạ quá...

-Xuyên! chàng gọi, chàng vẫn giữ nguyên ý định nói những câu khiến tôi ngại, tôi đỏ mặt, tôi thẹn - Xa Xuyên chắc Du chẳng thể nào vui vẻ nổi.

Nhưng Du sẽ kiên trì cho tới lúc về, Du sẽ nỗ lực vì ngày mai, vì Xuyên, và vì tất cả...Ngày Du trở về, Du sẽ sang nhà tìm Xuyên, tới chừng đó Xuyên đừng vội lánh mặt Du nha.

-Không có lý do gì để từ chối Du cả - Tôi cười buồn, cảm giác hạnh phúc khiến tôi sắp khóc. Đáng lẽ tôi phải dành cho chàng nhiều sự hứa hẹn, đáng

này tôi lại nói những câu dối lòng, thiệt đau - bạn lâu ngày gặp lại là chuyện tốt chứ sao, không chừng lúc ấy Du còn mang thêm cả cô vợ về nữa.

-Xuyên! chàng bực dọc - Lúc nào Xuyên cũng vậy, dạo này hình như Xuyên cứ lảng tránh Du, nếu biết trước tình cảm dễ dàng thay đổi như vậy, thì ngày xưa sao cứ phải lòng nhau, những lá thư học trò, những lời yêu học trò...chẳng lẽ Xuyên không có chút lưu luyến gì sao?

-Không, Xuyên làm sao có thể quên được tháng ngày hoa mộng ấy, làm sao quên được cậu lớp trưởng luôn giúp đỡ Xuyên trong học tập. Xuyên sợ mình không xứng với Du - tôi căng thẳng đầu óc, tôi thốt ra toàn điều ấu trĩ - Xuyên sợ hình bóng mình sẽ nhạt mờ trong mắt Du, rồi khung cảnh xa hoa bên đất khách cảm dỗ Du, Du lại sẽ quên Xuyên, Xuyên sợ...sợ mình sẽ không chịu được nếu như Du lảng quên...

-Xuyên nghĩ Du tệ như thế ư? Xuyên ghét Du chung với bọn người tham sang? Xuyên cho rằng Du tệ đến nỗi phải đi lừa gạt tình cảm của người mình thương mến à?

Chàng phần uất nói, phần uất la, phần uất hét, chàng ít nhiều cũng bị lời nói tôi làm đau khổ. Tôi thấy chàng như vậy lại hối hận, vô thức tay tôi bá lấy cổ chàng, vô thức chân tôi nhón cao, vô thức môi tôi chạm vào môi chàng rất tự nhiên (tôi không ngờ tình cảm mình có lúc lại mãnh liệt như thế. Tôi đã quên mất vẻ thanh cao, nên để ái tình chiếm ngự) sự việc diễn ra quá bất ngờ, lời nói của Du đã bị nụ hôn tôi ngăn lại, Du nhìn tôi ngỡ ngàng, chàng không tin tôi lại có thể chủ động trong việc này, chàng kiễ chân, chàng khoanh tay, chàng ngăn người, nhìn và chỉ biết nhìn, nhìn đắm đuối, nhìn chết trân, tình yêu vẽ ra những vòng mơ hồ.

-Xuyên, em...em...em thật là...

-Không, không phải thế? anh đừng nghĩ lung tung. Tôi lắc đầu, vội vã lắc đầu - em thật bứt rứt khi nghĩ xấu về anh, em xin lỗi...xin lỗi về tất cả, em đã tin anh, em cũng chịu thua anh - mắt tôi bắt đầu ươn ướt - cho em vay anh một mối tình được không? nhưng chắc không phải là bây giờ...

-Em cứ vòng vo mãi. Du gắt - Điều anh cần thiết, điều anh muốn biết hơn hết thấy " trong lòng em có khoảng trống nào dành riêng anh không?"

Câu hỏi như một đòn tâm lý dồn ngã tôi, tôi chơi vơi, tôi loạng choạng thụt lùi về sau, lùi mãi, lùi mãi, cho đến khi không còn thụt lùi được nữa. Bể bơi nhà chàng đã cản bước chân tôi. Còn chàng thì không ngừng tiến tới, tiến tới, chàng dồn tôi vào thế kẹt.

-Nào, em nói đi, anh muốn nghe lời nói thật lòng từ môi em.

Môi tôi run run, toàn thân tôi run run, ánh nhìn căng tràn xúc động, tôi nói bằng giọng rất buồn:

-Nếu em nói "em yêu anh", "em cần anh" thì quả thật rất thô thiển. Nếu em trao anh lời hẹn ước điều ấy phải chăng là rất sớm, em muốn anh chuyên tâm học hành, em nhiều lúc rất mong mỗi anh ở lại, anh không đi đâu cả...em xấu hổ vì mình lúc ấy thật ích kỷ, nhưng em không thể nào ích kỷ - tôi càng nói, càng rối - vì thế tạm thời cứ hãy dành cho nhau một tình bạn tốt đẹp có phải hơn không?

-Anh không thích, anh chỉ muốn em xem anh là người yêu, anh chỉ muốn có người để hy vọng, có người để viết thư tâm tình, và...ngược lại nếu em yêu cầu anh đừng rời xa em, anh...sẽ không đi đâu cả.

-Không, tuyệt đối là không được.

-Tại sao? em được quyền làm như thế cơ mà?

-Không...em không thể để tương lai anh mai một, em không muốn trở thành người ích kỷ

-Tình yêu luôn luôn ích kỷ. Chàng hét, rồi giọng lắng xuống bằng một câu hỏi tế nhị - Nếu anh đi du học, em có chờ anh không?

Tôi bỗng phát cáu:

-Chờ! chờ! chờ! lúc nào em cũng sẵn lòng chờ. Tôi chợt dịu dàng - hành động vô ý thức lúc này của em chưa đủ mình chứng à?

Du tự tát mặt mình:

-Anh bày thật, xin lỗi!

Tôi gạt tay chàng xuống, chàng xiết chặt tôi vào lòng. (Giờ đây tôi mới hiểu tình yêu mang bộ mặt thế nào? có lẽ ngày hôm qua tôi hẳn còn bé, nhưng...đó là chuyện hôm qua...còn hôm nay lại khác...)

Hoài Niệm Tuổi Mười Tám

Chương kết

Sân bay sáng nay nắng chói chang, hàng cây xanh mướt như ngọc cứ trải dài con đường. Dòng người hối hả, tất bật, ngược xuôi, đi ngang qua là nhiều cuộc chia ly đẫm lệ. Tôi đi bên chàng (Đặc biệt chỉ có tôi và gia đình chàng, còn tụi bạn sau đợt thi, còn phải lo chuẩn bị cho những dự tính mới, nên ai cũng cáo lỗi bận việc, mà tôi hiểu ở họ cố ý để chúng tôi có thời gian bên nhau, tránh làm kỳ đà cản mũi, kể ra họ cũng khá là tâm lý)

Tôi nhìn Du dặn dò:

-Anh qua bên đó nhớ viết thư về báo bình an nha.

-Ừ, tất nhiên rồi. Nắm thật chặt tay tôi, chàng lấy từ túi áo ra một vật.Ồ, một món quà kỷ niệm, chàng khẽ háy mắt với tôi - Thứ này tặng riêng em, bao giờ em cảm thấy cần có anh nhất...khi nào em nhớ về anh nhiều nhất...món quà này sẽ lại mang anh về bên em.

Nghe Du nói, tôi cảm giác chia ly không là mãi mãi, tôi hoàn toàn an tâm về chàng, có thể nói tôi đặt trọn lòng tin nơi chàng.

-Ai bảo là em sẽ nhớ anh. Tôi nguýt yêu Du: Không đời nào!

Đang đi, Du khẽ xoay người tôi trực diện chàng, anh hôn chót mũi, ánh nhìn nồng nàn, Du cười vui:

-Cô bé ơi, cô bé không nhớ tôi mà nhớ tới chàng nào là không xong đâu đấy, tôi ghen dữ lắm.

Chúng tôi đã đứng trước cánh cửa dẫn tới phòng cách ly, ba má chàng lo đi làm thủ tục cuối cùng cho việc xuất cảnh, trong lúc đợi chờ, chúng tôi chỉ nhìn nhau yên lặng, đến khi mà tiếng loa phát thanh cho biết chuyến bay sắp khởi hành, tôi hiểu cuộc chia tay đã vào hồi kết. Tôi dẫn lòng, tránh không để tiếng nức thoát ra ngoài cuống họng, tôi cố làm ra vẻ tươi tỉnh, tôi cố giữ vẻ bình thản, tôi muốn chàng ra đi mà không phải buồn.

-Anh có thể vào trong được rồi đó!

Chàng cắn chặt vành môi, ít giây sau chàng mới tiếp:

-Chuyến đi lần này anh có cảm tưởng dài vô tận. Xuyên ơi, anh không nỡ xa em, xa ngày xanh tuổi mộng, xa khung trời áo trắng và nhóm bạn dễ thương, xa...

Tôi ghen ngào cắt ngang lời Du:

-Đừng như thế! nhớ trở về thăm trường, em đợi anh ở đây.

Không để chàng có thêm phút nào lưu luyến, tôi quay mặt bỏ chạy, chạy thoát thân ra khỏi chốn ồn ào, chạy như một kẻ vô tình, chạy để mà không thấy biệt ly là khổ đau...Có lẽ Du cũng thấu hiểu cái tâm trạng thâm sâu, cái sự chịu đựng đè nén, nên chàng không buông giọng đuổi theo. Chắc gì chàng sẽ nghe thấy tiếng thét của tôi khi chiếc máy bay cất cánh. Vâng, tôi chạy dọc theo hàng rào, tay tôi vẫy, tay tôi làm loa...tôi gọi tên chàng với câu chúc "nỗ lực" và "cố gắng". Chiếc máy bay giờ chỉ vồn vện là chấm đen tan vào làn mây mỏng, mất hút.

Về nhà, khép chặt cửa phòng, tôi ngồi xuống mép giường, tay run run, tôi mở vội món quà Du trao. Một cuộn băng casset. Tôi lại chạy bay ra phòng khách, hôm nay cả nhà vắng vẻ, tôi bỏ cuộn băng vào máy, ấn nút Play. Trong máy vang lên điệu nhạc, rồi một giọng hát trẻ...tôi bất ngờ...tiếng Thanh Du đây mà...tôi ôm lấy chiếc máy, tôi xúc động...nước mắt tự lăn tròn...

"Ngày về anh mong có em người ơi
Ngày về ta xây hạnh phúc tuyệt vời

Và dòng sông đó nơi ta hằng ước mơ
Kỷ niệm ngày thơ cho em trọn đời thương nhớ!
Ngày về anh mong có em người ơi
Ngày về yêu thương như mây cuối trời
Này người yêu hỡi nếu anh tìm đến tôi
Thì đừng quên nhau, dĩ vãng dấu yêu chưa rời..."
Lời hứa, đây chính thật lời hứa, tôi băng khuâng nghĩ ngợi, một ca khúc
khác làm trống tim tôi đập mạnh, bài " hẹn lòng đi nhé" đủ minh chứng cho
nhiều điều mà trái tim chàng muốn nói.
"Dù ngàn năm nữa tôi cũng quay trở lại
Dù là sương khói,
hay chỉ trong giấc mơ của em
Một ngàn năm nữa cũng không quên được
Nụ cười vừa đắm say
đẹp sao lòng nghe ngất ngây
Nghe đời như tiếc thương không hay
Một ngàn năm nữa tôi sẽ quay trở lại
Hẹn lòng đi nhé
mãi mãi yêu em thôi, chờ tôi!
Dù ngàn năm nữa cũng không ngăn được
Một ngày được thấy em
Còn nghe tình duyên ghé qua
đêm ngủ say có em chiêm bao
..."
Căn phòng giờ đây ngập tràn tiếng nhạc, tiếng hát, giọng Du truyền
cảm...nỗi nhớ mông mênh, răng khểnh ơi, nụ cười duyên ơi, thương quá tuổi
mười tám ơi...!

Ngày...tháng...năm (Thư của Du từ Hoa Kỳ gửi về, cánh thư đầu tiên sau
một tháng dài đằng đẳng, chậm chạp và nặng nề trôi qua.)

"Xuyên thương!

Xa em ba mươi ngày, mà tưởng chừng ba mươi cái thế kỷ. Nếu cứ còn xa
nhau nữa, chắc lúc về Xuyên sẽ chẳng còn nhận ra anh.
Ở bên này một thành phố ít mưa, ít mưa đến nỗi anh chẳng thể hình dung
được mưa xú người buồn như thế nào? lúc ấy anh chỉ còn biết nghĩ đến em,
nghĩ đến những cơn mưa buồn nơi quê hương, nghĩ đến người con gái yêu
mãi một màu tím, nghĩ đến nhóm bạn, nghĩ đến ngôi trường, nghĩ về lời hẹn

ước của đôi lứa...anh mãi nghĩ...nghĩ đến cảm giác được hôn đầu tiên, nghĩ đến bản nhạc êm dịu đầu đời...là trái tim anh dao động...anh nhớ em quá chừng...Xuyên ơi!

Mỗi một ngày trên đất khách là mỗi một ngày buồn tẻ trong đời. Thiên nhiên có đẹp cũng không làm anh thích thú, chắc có lẽ thiên nhiên không đẹp bằng chính em, thiếu vắng bóng hình em, mọi thứ đều không làm anh dễ thở, trái lại cuộc sống rất nặng nề...để có thể khoả lấp sự trống trải, anh vùi đầu vào học, vừa học, vừa làm, anh nghĩ với anh không thua gì tiếng bản xứ nước họ...anh đang cố gắng và nỗ lực vì em, vì tương lai sau này của cả hai, rồi em sẽ được hạnh phúc Xuyên à, lời hứa danh dự nhất đó...Hãy gắng chờ anh, đợi anh...mong bốn năm...không giết chết nỗi nhớ chúng mình, anh yêu em...yêu em..."

Thư chàng viết khá chân tình, lời lẽ trong thư ngọt ngào, cháy bỏng. Du của ngày xưa, và Du của hôm nay viết thư đã tiến bộ rất nhiều. Cầm trên tay lá thư mà tôi không giấu nổi niềm vui. Lá thư dài trên năm trang giấy, bút tích uyển chuyển, nét chữ đẹp như tình yêu đẹp. Đoạn tái bút chàng viết, khiến tôi mất lệ lung tròn.

"Anh muốn trở về, trở về càng sớm càng tốt. Vì có nhiều đêm vắng vẻ hình bóng em cứ chập chờn trong cơn mê, anh thèm được nghe lại tiếng guốc, được thấy lại tà áo em đong đưa trước gió, anh qua bất chợt đứng tần ngần, em hớp hồn anh bằng một bài thơ..."

(Đằng ấy như là con chim nhỏ

Vô tình ríu rích ở vòm cao

Tôi qua bất chợt dừng chân ngắm

Để chuốt băng khuâng tự thuở nào.

Thơ một người)

Xuyên ơi, em chính thực tình yêu của anh..."hẹn lòng đi nhé" để "ngày về" mãi mãi không còn xa...

Dương Thanh Du"

Lá thư giờ đã nhoè nhoẹt, lấm lem, tôi khóc cho mối tình đầu thơ mộng trinh nguyên.

Rồi thời gian cứ thoăn thoắt trôi mau, tôi vẫn nhận thư Du thường xuyên, lá thư nào cũng dài, thỉnh thoảng có đôi ba lá ngắn, đôi ba lá vội vã, chàng viết trong những lúc bận rộn, những lúc chật vật, nhưng đại ý trong thư bao giờ cũng là sự nhấn nhủ tình cảm...Tôi đọc đi đọc lại vẫn xúc động không thôi.

Đến năm thứ ba bỗng thư Du dừng đột ngột. Tôi như chú chim non đang bay chợt nhiên mất phương hướng, tâm trạng ủ dột, tâm trạng trơ nên sa sút, và

con người gầy đi...thế mà tin người vẫn biến biệt, tôi ngày nhớ đêm trông mỗi mòn như cô phụ ngóng tin chồng ngoài biên ải...thần sắc uể oải, và tinh thần cũng thiếu lạc quan, tôi bắt đầu nghi kỵ, tôi sợ chàng đổi thay, giống như người ta vẫn thường hay nói "xa mặt thường cách lòng"

Bốn năm trôi qua, bốn năm trời thương nhớ, tôi học ở giảng đường đại học. Nhớ thương, lưu luyến, không có lúc nào mà tôi không nghĩ về Du, dù những cánh thư không còn bay về nữa.

Đứng giữa sân trường đầy yêu dấu. Kỷ niệm mơ hồ theo cơn mưa đầu mùa hạ kéo về từng đợt gió lạnh. Hoa phượng rụng, và tiếng ve râm ran. Tháng sáu, bây giờ là tháng sáu..."Tháng sáu trời mưa, trời mưa không dứt. Trời không mưa anh cũng lạy trời mưa" tôi mỉm cười băng khuâng...phát giác mình đang kể chuyện trong mưa...tôi mỉm cười ngu ngơ...vì nỗi nhớ đang dâng trào tuyệt vọng...

Trong lúc tưởng chừng mình tuyệt vọng, thì lạ thay một phép màu xuất hiện. Tôi bắt gặp được có một bóng người đứng lặng lẽ dưới tàn me, người đó khoanh tay, lưng tựa vào thân cây. Người ấy mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen...xa xa tôi nhận ra nét thư sinh quen thuộc. Dương Thanh Du!

Vâng, chàng trai đang đứng trước mắt tôi là Dương Thanh Du. Tôi không tin lắm, tôi đưa tay dụi mắt nhiều lần...đến khi chàng trai nhoẻn miệng cười lộ chiếc răng khênh, tôi mới tin mình chẳng phải mơ. Chàng đã trở về...Dương Thanh Du. Trái tim tôi bắt đầu có sức sống, cuộc đời lại nở hoa. Dương Thanh Du! chàng trở về theo y lời hẹn, chàng không bỏ rơi tôi, chàng chẳng hề đổi thay, chàng quay về nguyên vẹn, vẫn lại là con người này cũ, có điều cao to hơn, vạm vỡ hơn, và khoẻ mạnh hơn lúc đi rất nhiều, thời tiết ở đất khách đã rèn luyện chàng có thêm một khí chất cứng cỏi.

Tôi vui đến độ lúng túng, chàng vẫn nhìn đắm đuối, khiến tôi thẹn thùng. Chàng chợt dang rộng đôi tay, chiếc ô dù tôi cầm xúc động mà bỏ nhào xuống đất. Bỏ mặc mưa gió, mưa gió cứ nhè tôi mang giá rét vào hồn. Không, tôi không còn cảm giác lạnh...kỳ tích đã dựng lại niềm tin, đôi chân tôi tê cóng, bước chân tôi bắt đầu di chuyển, tôi bước đi như một kẻ mộng du, nói đúng hơn là tôi đang bị tình yêu thôi miên, và tôi đã lao đến bên chàng, tôi lại khóc, nước mắt, nước mưa trộn vào nhau, làm môi tôi chát mẫn. Tôi gọi thất thanh một tên người, một tên người trở về từ phía bên kia đại tây dương.

"Thanh Du!"

Khi vòng tay chàng khép lại. Khi tôi nằm gọn trong lòng chàng. Mọi thứ đều tan biến, mọi vật đều không có thật. Chỉ duy nhất chuỗi hôn dài, chuỗi hôn nồng, chuỗi hôn bất tận...là thiên thu...là vĩnh cửu là thật, là tồn tại mãi mãi...mãi mãi đến tận thiên thu mà thôi.

(2001)

Hết

Nguồn: Trường Phi Bảo - VNthuquan.net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 06/05/2008 7:20:36 CH